

Nieuwsbrief PR Updates

Nummer 7, 2021

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:7214](#) 27-07-2021

Werkgever is zijn verplichtingen uit de streefregeling van werknemer nagekomen

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:7210](#) 27-07-2021

Nakomings- en schadevergoedingsvordering deelname aan pensioenfonds is verjaard

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:2298](#) 20-07-2021

Werkgever valt niet onder werkingssfeer Metaal & Techniek

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:2281](#) 20-07-2021

Geen afwikkeling pensioen bij levering woning maar rechtsverwerking van vorderingsrecht op pensioen

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2021:2199](#) 20-07-2021

Ex-werknemer Martinair gebonden aan beëindigingsvergoeding in vaststellingsovereenkomst

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2021:2197](#) 20-07-2021

Ex-werknemer Martinair gebonden aan beëindigingsvergoeding in vaststellingsovereenkomst

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2021:2198](#) 20-07-2021

Ex-werknemer Martinair gebonden aan beëindigingsvergoeding in vaststellingsovereenkomst

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:2183](#) 13-07-2021

Werkgever is jegens pensioengerechtigden niet gehouden tot bijstorting dekkingstekort voormalig pensioenfonds

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:2015](#) 29-06-2021

Echtscheidingsconvenant met afstand pensioenrechten van toepassing

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:6375](#) 29-06-2021

Ex-bestuurder niet aansprakelijk voor premie-achterstanden bij bedrijfstakpensioenfonds

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2021:1887](#) 22-06-2021

Pensioenregeling verkrijger van toepassing na overname, niet geaccepteerd beëindigingsvoorstel is niet mee overgegaan

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2021:1346](#) 08-06-2021

Man moet achterstallige pensioenverevning betalen aan vrouw

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2021:1246](#) 06-04-2021

Hof benoemt pensioendeskundige en accountant om verevening na echtscheiding DGA te bepalen

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:522](#) 23-02-2021

Verdeling pensioen ex-echtgenoot conform Boon/van Loon: nadere aktewisseling moet verduidelijken of verdeling heeft plaatsgevonden bij levering echtelijke woning

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2021:3883](#) 26-07-2021

Aftopping maximering beëindigingsvergoeding tot AOW-leeftijd in sociaal plan is geen verboden leeftijdsonderscheid

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2021:3670](#) 13-07-2021

Vrouw gehouden om pensioenkapitaal af te storten

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2021:3266](#) 06-07-2021

Streefregeling: werkgever wel verplicht tot premieafdracht, niet tot affinanciering hoogte beoogde uitkering

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2021:6388](#) 01-07-2021

Aansluitnummer bepalend: premieafdracht eenmanszaak in plaats van bv

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2021:6242](#) 30-06-2021

Vrouw heeft recht op verdeling pensioen man maar moet dat verrekenen met eigen te verdelen pensioen

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:7064](#) 30-06-2021

Verplichtstelling aan Nederlands pensioenfonds geen discriminatie naar nationaliteit

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2021:2910](#) 30-06-2021

Stichting valt onder werkingssfeer PFZW, premievorderingen deels verjaard

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2021:3057](#) 26-04-2021

Werknemer valt onder reikwijdte cao sociaal werk; werkgever moet na ontslag vergoedingen betalen en pensioenpremies afdragen

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2021:3207](#) 14-04-2021

Verevening pensioen over voorhuwelijks periode overeengekomen in huwelijksvoorwaarden

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2021:1802](#) 16-07-2021

Ambtenaar mocht vertrouwen op toezegging korpschef dat pensioenopbouw gelijk bleef bij arbeidstijdvermindering

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2021:1776](#) 15-07-2021

Verzoek militair arbeidsongeschiktheidspensioen is ten onrechte afgewezen

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2021:1814](#) 15-07-2021

Militair heeft geen recht op hoger arbeidsongeschiktheidspensioen

Antillen

[Gerecht in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGAACMB:2021:66](#) 21-06-2021

Protest ex-ambtenaar tegen hoogte Arubaans pensioen slaagt niet

RECHTSPRAAK

Ex-werknemer Martinair gebonden aan beëindigingsvergoeding in vaststellingsovereenkomst

Geschil na vaststellingsovereenkomst Martinair en werknemer. Relevant is dat de vrijwillige vertrekregeling van Martinair door de Belastingdienst is aangemerkt als RVU, met extra heffing van 52% tot gevolg. Partijen sluiten een vaststellingsovereenkomst met daarin een beëindigingsvergoeding en finaal kwijtingsbeding. Na sluiten van de vaststellingsovereenkomst blijkt na een procedure bij de rechtbank dat de RVU niet van toepassing is. Werknemer vordert daarop vergoeding buiten het in de vaststellingsovereenkomst opgenomen bedrag. Het hof legt de vaststellingsovereenkomst uit en concludeert dat partijen daaraan gebonden zijn.

Werknemer is van 1 januari 1990 tot 1 april 2015 in dienst geweest van Martinair. In verband met een krimpende vrachtmarkt heeft Martinair te maken gekregen met overbezetting. Om deze boventaligheid op te lossen en gedwongen ontslagen te voorkomen, heeft Martinair in overleg met de VNV een vrijwillige vertrekregeling (VVR 2014) opgesteld en voorgelegd aan de Belastingdienst om te laten beoordelen of sprake was van een Regeling Vervroegd Uittreden (RVU). Dit is een regeling die nagenoeg uitsluitend als doel heeft een financiële overbrugging te verzorgen voor de periode van ontslag tot aan de ingangsdatum van het pensioen of de AOW. Omdat de overheid wil voorkomen dat werkgevers vooral oudere werknemers ontslaan, wordt RVU-beëindigingsvergoeding met een extra heffing van 52% belast voor de werkgever. Op 6 juni 2014 heeft Martinair de VVR 2014 aan alle verkeersvliegers toegestuurd onder voorbehoud dat de regeling geldt, indien er op individueel niveau geen sprake is van een RVU. Werknemer heeft op 18 juni 2014 een e-mail van Martinair ontvangen waarin onder meer is opgenomen dat toepassing van de VVR tot een RVU en daarmee tot een uit te keren bedrag van € 656.079,24 zou leiden. Binnen de toets van de Belastingdienst mag de beëindigingsvergoeding van werknemer maximaal € 471.454,21 bedragen. Per e-mail van 15 juli 2014 heeft werknemer zich aangemeld voor de VVR-regeling. Werknemer heeft op 22 juli

2014 een e-mail van Martinair ontvangen waarin onder meer is opgenomen dat toepassing van de VVR tot een RVU zou leiden. De beëindigingsvergoeding van werknemer wordt vastgesteld op € 441.917,25. Op 10 augustus 2014 heeft werknemer een vaststellingsovereenkomst met Martinair gesloten. Martinair heeft bezwaar gemaakt tegen de beslissing van de Belastingdienst om de vertrekregelingen als RVU aan te merken. Bij vonnis van 18 november 2016 heeft de rechtbank geoordeeld dat de VVR niet kan worden aangemerkt als RVU. Werknemer heeft in eerste aanleg gevorderd Martinair te veroordelen tot betaling van een bedrag van € 228.593,84. Hij heeft aan zijn vorderingen ten grondslag gelegd dat Martinair hem, in plaats van het toegekende bedrag van € 441.917,25, een bedrag had moeten betalen van € 656.079,24. Werknemer stelt dat Martinair had afgezien van toekenning van dit oorspronkelijk becijferde bedrag, omdat op dat bedrag de RVU-regeling van toepassing zou zijn. Achteraf is evenwel gebleken dat de RVU-regeling niet van toepassing zou zijn geweest. De kantonrechter heeft de vordering afgewezen. Tegen deze beslissing en de daaraan ten grondslag gelegde motivering komt werknemer op.

Oordeel

Allereerst is van belang dat in de vaststellingsovereenkomst de tussen partijen afgesproken beëindigingsvergoeding van € 441.917,25 is opgenomen, dat is bepaald dat Martinair geen enkele andere vergoeding dan deze beëindigingsvergoeding aan werknemer is verschuldigd en dat is vermeld dat partijen elkaar finale kwijting verlenen. Uit deze bewoordingen kan redelijkerwijs worden afgeleid dat hiermee is vastgelegd dat partijen met de vaststellingsovereenkomst hebben beoogd een algehele en finale regeling te treffen van alle mogelijke tussen partijen bestaande en toekomstige geschillen. Uit de bewoordingen van de overeenkomst, noch uit de aan het sluiten van de overeenkomst voorafgegane onderhandelingen valt op enigerlei wijze af te leiden dat het de bedoeling is geweest van partijen om de mogelijkheid voor werknemer open te houden een hogere ontslagvergoeding te vorderen dan hem was toegekend, indien zou komen vast te staan dat op de VVR-regeling de RVU toch niet van toepassing zou zijn. Martinair heeft verklaard dat zij een regeling wilde treffen waarbij zij zekerheid had over de maximaal door haar te maken kosten en dat zij niet de onzekerheid wilde in de toekomst wellicht nog nabetalingen te moeten doen. Uit de correspondentie die aan het door werknemer ondertekenen van de vaststellingsovereenkomst is voorafgegaan blijkt dat het voor werknemer duidelijk was dat de Belastingdienst weliswaar meende dat de VVR-regeling niet voldeed aan de toets en de regeling daarmee kon kwalificeren als een RVU, maar ook dat dit standpunt van de Belastingdienst nog aangevochten kon worden. Hoewel werknemer van die laatste mogelijkheid op de hoogte was, heeft hij in dit verband geen voorbehoud gemaakt bij het tekenen van de vaststellingsovereenkomst. Het hof acht in dit verband ook van belang dat werknemer

vrijwillig van de ontslagregeling gebruik heeft gemaakt. Hij had ook bij Martinair in dienst kunnen blijven. Werknemer heeft echter gekozen voor de regeling en is aansluitend bij een andere werkgever in dienst getreden. Naar het oordeel van het hof ziet het kwijtingsbeding daarmee ook op de situatie achteraf. Om die reden kent de vaststellingsovereenkomst naar het oordeel van het hof ook geen leemte. Beide partijen waren er zich van bewust, althans hadden zich er bewust van moeten zijn, dat het standpunt van de Belastingdienst over het al dan kwalificeren van de regeling als RVU niet definitief was komen vast te staan en dus de mogelijkheid bestond dat de regeling toch niet als RVU kwalificeerde. Het hof is, met de kantonrechter, van oordeel dat Martinair niet is tekortgeschoten in haar informatieplicht tegenover werknemer. Niet is gebleken dat Martinair op of voorafgaand aan 10 augustus 2014 over andere informatie beschikte aangaande het standpunt van de Belastingdienst over de kwalificatie van de regeling, dan dat werknemer beschikte. Werknemer had zich fiscaal laten adviseren en had dezelfde informatie gekregen over de kwantitatieve toets als waarover Martinair beschikte. Niet is gebleken dat Martinair op of voorafgaand aan 10 augustus 2014 informatie had over het wel voldoen aan de kwalitatieve toets. Op dat moment was nog geen sprake van gedwongen ontslagen, hetgeen later wel het geval werd. Het hof bekrachtigt het bestreden vonnis.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 20-07-2021

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2021:2198

Zaaknummer: 200.261.895/01

Rechters: G.C. Boot, A.S. Arnold en M.L.D. Akkaya

Advocaten: E.P. Keuvelaar en E.H. Damen

Wetsartikelen: 7:611 BW

RECHTSPRAAK

Ex-werknemer Martinair gebonden aan beëindigingsvergoeding in vaststellingsovereenkomst

Geschil na vaststellingsovereenkomst Martinair en werknemer. Relevant is dat de vrijwillige vertrekregeling van Martinair door de Belastingdienst is aangemerkt als RVU, met extra heffing van 52% tot gevolg. Partijen sluiten een vaststellingsovereenkomst met daarin een beëindigingsvergoeding en finaal kwijtingsbeding. Na sluiten van de vaststellingsovereenkomst blijkt na een procedure bij de rechtbank dat de RVU niet van toepassing is. Werknemer vordert daarop vergoeding buiten het in de vaststellingsovereenkomst opgenomen bedrag. Het hof legt de vaststellingsovereenkomst uit en concludeert dat partijen daaraan gebonden zijn.

Werknemer is van 1 januari 1994 tot 1 april 2015 als verkeersvlieger in dienst geweest van Martinair. In verband met een krimpende vrachtmarkt heeft Martinair te maken gekregen met overbezetting. Om deze boventaligheid op te lossen en gedwongen ontslagen te voorkomen heeft Martinair in overleg met de VNV een vrijwillige vertrekregeling (VVR 2014) opgesteld en voorgelegd aan de Belastingdienst om te laten beoordelen of sprake was van een Regeling Vervroegd Uittreden (RVU). Dit is een regeling die nagenoeg uitsluitend als doel heeft een financiële overbrugging te verzorgen voor de periode van ontslag tot aan de ingangsdatum van het pensioen of de AOW. Omdat de overheid wil voorkomen dat werkgevers vooral oudere werknemers ontslaan, wordt de RVU-beëindigingsvergoeding met een extra heffing van 52% belast voor de werkgever. Op 6 juni 2014 heeft Martinair de VVR 2014 aan alle verkeersvliegers toegestuurd onder voorbehoud dat de regeling geldt, indien er op individueel niveau geen sprake is van een RVU. Werknemer heeft op 18 juni 2014 een e-mail van Martinair ontvangen waarin onder meer is opgenomen dat toepassing van de VVR tot een RVU en daarmee tot een uit te keren bedrag van € 523.403,22 zou leiden. Binnen de toets van de Belastingdienst mag de beëindigingsvergoeding van werknemers maximaal € 298.268,78 bedragen. Martinair was bereid werknemer tegemoet te komen en de vergoeding vast te

stellen op € 344.344,22. Werknemer heeft vervolgens afgezien van deelname aan de VVR 2014. Omdat de vrijwillige maatregelen nog niet tot voldoende afbouw hadden geleid, is er op 31 december 2014 een nieuwe vrijwillige vertrekregeling tot stand gekomen (VVR 2014-2015). Werknemer heeft op 12 januari 2015 een e-mail van Martinair ontvangen waarin onder meer opnieuw is opgenomen dat toepassing van de VVR tot een RVU zou leiden. Werknemer heeft op 9 februari 2015 een e-mail van Martinair ontvangen waarin Martinair zich bereid verklaard hem een individuele vertrekregeling aan te bieden van € 268.532,91, welke in lijn is met de VVR. Op dezelfde dag ging werknemer akkoord. Bij brief van 10 februari 2015 heeft Martinair een vaststellingsovereenkomst verzonden naar werknemer, die werknemer op 13 februari 2015 heeft ondertekend. Martinair heeft bezwaar gemaakt tegen de beslissing van de Belastingdienst om de vertrekregelingen als RVU aan te merken. Bij vonnis van 18 november 2016 heeft de rechtbank geoordeeld dat de VVR niet kan worden aangemerkt als RVU. Werknemer heeft in eerste aanleg gevorderd Martinair te veroordelen tot betaling van een bedrag van € 147.407,06 bruto. Hij heeft aan zijn vorderingen ten grondslag gelegd dat Martinair hem, in plaats van het toegekende bedrag van € 268.532,91 bruto, een bedrag had moeten betalen van € 407.887,04 bruto. Werknemer stelt dat Martinair had afgezien van toekenning van dit oorspronkelijk becijferde bedrag, omdat op dat bedrag de RVU-regeling van toepassing zou zijn. Achteraf is evenwel gebleken dat de RVU-regeling niet van toepassing zou zijn geweest. De kantonrechter heeft de vordering afgewezen. Het hof oordeelt dat van belang is dat in de vaststellingsovereenkomst de tussen partijen afgesproken beëindigingsvergoeding van € 268.532,91 is opgenomen, dat is bepaald dat Martinair geen enkele andere vergoeding dan deze beëindigingsvergoeding aan werknemer is verschuldigd en dat is vermeld dat partijen elkaar finale kwijting verlenen. Uit deze bewoordingen kan redelijkerwijs worden afgeleid dat hiermee is vastgelegd dat partijen met de vaststellingsovereenkomst hebben beoogd een algehele en finale regeling te treffen van alle mogelijke tussen partijen bestaande en toekomstige geschillen. Uit de bewoordingen van de overeenkomst, noch uit de aan het sluiten van de overeenkomst voorafgegane onderhandelingen valt op enigerlei wijze af te leiden dat het de bedoeling is geweest van partijen om de mogelijkheid voor werknemer open te houden een hogere ontslagvergoeding te vorderen dan hem was toegekend, indien zou komen vast te staan dat op de VVR-regeling de RVU toch niet van toepassing zou zijn. Martinair heeft verklaard dat zij een regeling wilde treffen waarbij zij zekerheid had over de maximaal door haar te maken kosten en dat zij niet de onzekerheid wilde in de toekomst wellicht nog nabetalingen te moeten doen. Nadat werknemer in juni 2014 het voorstel van Martinair tot het vaststellen van de ontslagvergoeding door rekening te houden met de kwantitatieve toets had verworpen, nam hij begin januari 2015 zelf contact op met Martinair om een ontslagregeling te bespreken, waarin voor de hoogte van de ontslagvergoeding wederom rekening werd gehouden met de

kwantitatieve toets. Het hof gaat er daarmee van uit dat werknemer bij het aangaan van de ontslagregeling niet over één nacht ijs is gegaan en zich van de gevolgen van het vervolgens op 9 februari 2015 voorgelegde voorstel bewust was althans bewust moet zijn geweest. Ook op dat moment was het voor werknemer duidelijk althans had het voor hem duidelijk moeten zijn dat de Belastingdienst zich op het standpunt stelde dat de VVR-regeling niet voldeed aan de kwalitatieve toets en daarmee als een RVU werd gezien, maar ook dat dit standpunt van de Belastingdienst nog aangevochten kon worden. Desondanks heeft werknemer geen voorbehoud gemaakt bij het ondertekenen van de vaststellingsovereenkomst. Het hof acht in dit verband ook van belang dat werknemer vrijwillig van de ontslagregeling gebruik heeft gemaakt. Hij had ook bij Martinair in dienst kunnen blijven. Naar het oordeel van het hof ziet het kwijtingsbeding daarmee ook op de situatie dat achteraf zou komen vast te staan dat, anders dan de Belastingdienst meende, de VVR-regeling althans de met werknemer getroffen regeling wel aan de kwalitatieve toets voldeed, en daarmee toetsing aan een kwantitatieve eis niet meer aan de orde was. Om die reden kent de vaststellingsovereenkomst naar het oordeel van het hof ook geen leemte. Beide partijen waren zich ervan bewust, althans hadden zich ervan bewust moeten zijn, dat het standpunt van de Belastingdienst over het al dan kwalificeren van de regeling als RVU niet definitief was komen vast te staan en dus de mogelijkheid bestond dat de regeling toch niet als RVU kwalificeerde. Het hof bekrachtigt het bestreden vonnis.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 20-07-2021

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2021:2197

Zaaknummer: 200.261.893/01

Rechters: G.C. Boot, A.S. Arnold en M.L.D. Akkaya

Advocaten: E.P. Keuvelaar en E.H. Damen

Wetsartikelen: 7:611 BW

RECHTSPRAAK

Ex-werknemer Martinair gebonden aan beëindigingsvergoeding in vaststellingsovereenkomst

Martinair en werknemer hebben onderhandeld over beëindiging van de arbeidsovereenkomst. Relevant bij de vormgeving van de beëindiging is of de vrijwillige vertrekregeling fiscaal wordt aangemerkt als een RVU-regeling. Dan geldt een extra heffing van 52%. Na uitwisseling van standpunten wordt er een vaststellingsovereenkomst gesloten met individuele beëindigingsvergoeding. Werknemer vordert nabetaling beëindigingsvergoeding voor de situatie dat achteraf zou komen vast te staan dat de vrijwillige vertrekregeling niet kwalificeert als Regeling Vervroegd Uittreden. Het hof oordeelt dat de werknemer geen recht heeft op een andere vergoeding dan die in de vaststellingsovereenkomst is opgenomen.

Werknemer is van 1 januari 1988 tot 1 april 2015 in dienst geweest van Martinair. In verband met een krimpende vrachtmarkt heeft Martinair te maken gekregen met overbezetting. Om deze boventaligheid op te lossen en gedwongen ontslagen te voorkomen, heeft Martinair in overleg met de VNV een vrijwillige vertrekregeling (VVR 2014) opgesteld en voorgelegd aan de Belastingdienst om te laten beoordelen of sprake was van een Regeling Vervroegd Uittreden (RVU). Dit is een regeling die nagenoeg uitsluitend als doel heeft een financiële overbrugging te verzorgen voor de periode van ontslag tot aan de ingangsdatum van het pensioen of de AOW. Omdat de overheid wil voorkomen dat werkgevers vooral oudere werknemers ontslaan, wordt RVU-beëindigingsvergoeding met een extra heffing van 52% belast voor de werkgever. Op 10 juli 2014 heeft de Belastingdienst beslist dat de VVR 2014 kwalificeert als een RVU. Op 31 december 2014 is Martinair met de VNV een nieuwe vrijwillige vertrekregeling overeengekomen (VVR 2014-2015). Deze regeling geldt onder het voorbehoud dat een individuele beëindigingsregeling niet wordt aangemerkt als een RVU. Op 4 januari 2015 heeft werknemer aan Martinair zijn interesse kenbaar gemaakt voor deelname aan die regeling. In

een e-mail van 12 januari 2015 heeft Martinair aan werknemer meegedeeld dat toepassing in zijn geval tot een RVU zal leiden en dat hij daarom niet in aanmerking komt voor een vertrekregeling. In een e-mail van 23 januari 2015 heeft Martinair aan werknemer een beëindigingsvergoeding van € 175.537,24 aangeboden. Bij brief van 6 februari 2015 heeft Martinair aan werknemer meegedeeld dat zijn verzoek tot deelname aan de VVR 2015-2016 is gehonoreerd en dat het dienstverband zal eindigen op 31 maart 2015. Bij de brief is een vaststellingsovereenkomst gevoegd. Voorafgaand aan de ondertekening van de vaststellingsovereenkomst heeft werknemer Martinair in e-mails van 17 februari, 9 en 20 maart 2015 verzocht om de mogelijkheid open te houden om de afgedragen RVU-heffing alsnog te kunnen vorderen als achteraf blijkt dat (toch) geen sprake is van een RVU-situatie en om een dergelijke vordering buiten de finale kwijting houden. Martinair heeft werknemer daarop onder meer in haar e-mails van 25 februari 2015 en 12 maart 2015 expliciet laten weten dat hij met het ondertekenen van de vaststellingsovereenkomst ook afstand doet van het recht om later in een procedure te claimen dat hij alsnog recht heeft op het verschil tussen de vergoeding op basis van de VVR 2014-2015 en het in de vaststellingsovereenkomst overeengekomen bedrag. Werknemer heeft in eerste aanleg gevorderd Martinair te veroordelen tot betaling van een bedrag van € 91.279,36 bruto, indien vast komt te staan dat geen RVU-heffing is verschuldigd. De kantonrechter heeft de vordering afgewezen. Het hof stelt vast dat in de vaststellingsovereenkomst de beëindigingsvergoeding van € 175.537,24 is opgenomen, dat is bepaald dat Martinair geen enkele andere vergoeding dan deze beëindigingsvergoeding aan werknemer is verschuldigd en dat partijen elkaar finale kwijting verlenen ter zake van alle aanspraken uit de arbeidsovereenkomst en de beëindiging daarvan. Uit deze bewoordingen kan redelijkerwijs worden afgeleid dat hiermee is vastgelegd dat partijen met de vaststellingsovereenkomst hebben beoogd een algehele en finale regeling te treffen van alle mogelijke tussen partijen bestaande en toekomstige geschillen over de arbeidsrelatie. Ook verder biedt de tekst van de vaststellingsovereenkomst geen aanwijzing dat partijen voor ogen hebben gehad dat deze artikelen zover strekten dat dit ook (terug)betaling van eventueel naderhand op te komen aanspraken op de afgedragen RVU-heffing omvatte. Voorafgaand aan de ondertekening van de vaststellingsovereenkomst heeft werknemer Martinair in zijn e-mails van 17 februari, 9 en 20 maart 2015 verzocht om de mogelijkheid open te houden om de afgedragen RVU-heffing alsnog te kunnen vorderen als achteraf blijkt dat (toch) geen sprake is van een RVU-situatie en om een dergelijke vordering buiten de finale kwijting houden. Martinair heeft werknemer daarop onder meer in haar e-mails van 25 februari 2015 en 12 maart 2015 expliciet laten weten dat hij met het ondertekenen van de vaststellingsovereenkomst ook afstand doet van het recht om later in een procedure te claimen dat hij alsnog recht heeft op het verschil tussen de vergoeding op basis van de VVR 2014-2015 en het in de vaststellingsovereenkomst overeengekomen bedrag. Ook heeft

Martinair daarbij vermeld dat zij een allesomvattende finale kwijting en geen losse eindjes wil. Vervolgens heeft werknemer Martinair daarop in zijn e-mail van 25 maart 2015 laten weten dat hij zich dat realiseert, maar dat hij desondanks besluit om de vaststellingsovereenkomst te ondertekenen. Hieruit volgt dat een eventuele naderhand opkomende RVU-claim expliciet aan de orde is geweest bij de onderhandelingen, zodat werknemer niet redelijkerwijs mocht verwachten dat dit niet in het finale kwijtingsbeding was verdisconteerd. Dat Martinair op 25 juni 2015 heeft bericht dat zij zich opnieuw zou beraden als blijkt dat zij de afgedragen RVU-heffing alsnog terugkrijgt van de Belastingdienst, doet onvoldoende af aan deze tussen partijen gemaakte en in de vaststellingsovereenkomst neergelegde afspraken. In die brief is immers geen enkele toezegging te lezen. Dat (het de bedoeling was van partijen dat) de VVR 2014-2015 integraal, en dus ook wat betreft de berekening van de beëindigingsvergoeding, op de vaststellingsovereenkomst van toepassing zou zijn, zoals werknemer stelt, kan het hof niet volgen. Martinair heeft werknemer in haar e-mail van 25 februari 2015 expliciet bericht dat de VVR 2014-2015 niet op hem van toepassing is, zodat voor hem ook duidelijk was, althans had moeten zijn, dat hij geen recht had op een volledige vergoeding voortvloeiende uit die regeling. Gelet op al het voorgaande kan niet gezegd worden dat Martinair zich niet als een zorgvuldig handelend werkgever heeft opgesteld door de afgedragen RVU-heffing na terugbetaling daarvan door de Belastingdienst niet aan werknemer uit te betalen. Tevens is geen sprake van ongerechtvaardigde verrijking of verboden leeftijdsonderscheid. Het hof bekrachtigt het bestreden vonnis.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 20-07-2021

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2021:2199

Zaaknummer: 200.274.750/01

Rechters: M.L.D. Akkaya, D. Kingma en G.C. Boot

Advocaten: R.C.M. Klatten en E.H. Damen

Wetsartikelen: 7:611 BW

RECHTSPRAAK

Aftopping maximering beëindigingsvergoeding tot AOW-leeftijd in sociaal plan is geen verboden leeftijdsonderscheid

Geschil over de vraag of de maximering van de beëindigingsvergoeding in sociaal plan/vso op AOW-leeftijd van een bank verboden onderscheid naar leeftijd vormt. Het sociaal plan is tot stand gekomen in overleg met OR, daarom heeft de rechter een ruimere beoordelingsmarge. De finale kwijting in de vso heeft geen betrekking op maximering. De kantonrechter oordeelt dat er geen verboden onderscheid naar leeftijd is omdat de bank een objectieve rechtvaardiging heeft. Werknemer hoeft er bij ontslag niet op vooruit te gaan ten opzichte van de situatie waarin zijn arbeidsovereenkomst op de AOW-leeftijd zou zijn geëindigd.

Werknemer, thans 65 jaar oud, is op 1 maart 1999 bij de rechtsvoorganger van Binckbank in dienst getreden. Laatstelijk was hij werkzaam als databearchitect. In de arbeidsovereenkomst is geen einddatum opgenomen. Bij brief van 12 februari 2020 heeft Binckbank werknemer bericht dat zijn functie vanwege reorganisatie is komen te vervallen, er geen andere, passende functie voorhanden is en is hem ter beëindiging van de arbeidsovereenkomst een vaststellingsovereenkomst (hierna: vso) aangeboden. De vso is gebaseerd op een met de ondernemingsraad afgestemd sociaal plan van 23 augustus 2019. In de vso is opgenomen dat de beëindigingsvergoeding van werknemer wordt gemaximeerd waardoor deze nooit meer zal bedragen dan het inkomen dat hij verdient zou hebben als hij tot de voor hem geldende AOW-leeftijd was blijven werken. De AOW-leeftijd van werknemer is 66 jaar en 4 maanden. In het pensioenreglement van Binckbank staat 68 jaar als pensioenleeftijd vermeld. Werknemer heeft bezwaar gemaakt tegen de eerdergenoemde maximering van de beëindigingsvergoeding. Op 25 februari 2020 heeft werknemer de vso met Binckbank ondertekend inhoudende dat de arbeidsovereenkomst met ingang van 1 oktober 2020 eindigde onder toekenning van een beëindigingsvergoeding. In de vso is een beding

opgenomen met betrekking tot finale kwijting. Werknemer vordert voor recht te verklaren dat de aftopping van de beëindigingsvergoeding een nietige bepaling is wegens strijd met het verbod van leeftijdsdiscriminatie. Werkgever stelt primair dat de vordering afstuit op de finale kwijting die in de vaststellingsovereenkomst is opgenomen. De kantonrechter oordeelt dat de overeengekomen kwijting redelijkerwijs niet zo kan worden begrepen dat hij afstand deed van de vordering. Eiser heeft tegelijk met het ondertekenen van de vso zoals met [naam] besproken zijn bezwaar voorgelegd aan de geschillencommissie. Hoewel eiser geen schriftelijk voorbehoud op dit punt heeft gemaakt, was het duidelijk dat partijen hierover nog geen overeenstemming hadden bereikt. Kern van het geschil is of de maximeringsregeling in het sociaal plan leidt tot een verboden onderscheid op grond van leeftijd. De maximeringsregeling raakt per definitie de oudere en niet de jongere werknemers. Binckbank erkent dat dit direct onderscheid naar leeftijd als bedoeld in artikel 1 onder b WGBLA oplevert, maar beroept zich op een objectieve rechtvaardigingsgrond. Bij de toetsing of zich een uitzondering voordoet op het beginsel van non-discriminatie moet de rechter in beginsel terughoudend zijn in verband met de ruime beoordelingsmarge waarover de sociale partners beschikken, waarbij het aan hen is overgelaten om een evenwicht te bepalen tussen hun respectieve belangen en de flexibiliteit die zij hebben om een genomen maatregel zo nodig aan te passen. Echter, in onderhavige zaak is het Sociaal Plan alleen onderdeel geweest van een overlegprocedure met de Ondernemingsraad en is over de totstandkoming van het Sociaal Plan niet met vakbonden onderhandeld. Hoewel dit niet wil zeggen dat er geen evenwichtige afweging van de belangen van alle (en dus ook de oudere) werknemers heeft plaatsgehad, past hier naar het oordeel van de kantonrechter een ruimere beoordelingsmarge, alleen al omdat de Ondernemingsraad een overlegorgaan is dat de werknemer niet kan binden. De kantonrechter oordeelt dat Binckbank een legitiem doel heeft voor de maximeringsregeling. Het Sociaal Plan en de daarin opgenomen AOW-aftopping, welke gebaseerd is op aanbeveling 3.5 van de Kring van Kantonrechters van 30 oktober 2008, heeft als hoofddoel *'de nadelige materiële en immateriële gevolgen voor de getroffen werknemers te verzachten'*, waarbij de beperkte, beschikbare financiële middelen rechtvaardig moeten worden verdeeld over alle bij het ontslag betrokkenen. Daarbij speelt mee dat een werknemer er bij ontslag niet op vooruit hoeft te gaan ten opzichte van de situatie waarin zijn arbeidsovereenkomst op de AOW-leeftijd zou zijn geëindigd. Eveneens oordeelt de kantonrechter dat de gekozen middelen niet alleen als passend maar ook als noodzakelijk kwalificeren. In ieder geval staan ze in een redelijke verhouding tot het beoogde doel. De kantonrechter ziet geen duidelijk alternatief voor de maximeringsregeling waarbij hetzelfde doel wordt bereikt zonder onderscheid naar leeftijd te maken. Dit leidt tot de slotsom dat het onderscheid naar leeftijd dat het sociaal plan maakt objectief gerechtvaardigd is. De kantonrechter wijst de vordering af.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 26-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2021:3883

Zaaknummer: 8761087

Rechters: B. Brokkaar

Advocaten: M.C.J. Swart, E.T. Oonincx-Vreeburg en S.S. Wahab

Wetsartikelen: 7:670b BW, 7:900 BW, 7:902 BW, 3 WGBLA, 7 WGBLA en 1 WGBLA

RECHTSPRAAK

Verdeling pensioen ex-echtgenoot conform Boon/van Loon: nadere aktewisseling moet verduidelijken of verdeling heeft plaatsgevonden bij levering echtelijke woning

Geschil over de vraag of appellante aanspraak kan maken op verdeling van de pensioenrechten van haar overleden ex-echtgenoot. De rechtbank heeft het beroep op rechtsverwerking van de latere echtgenote gehonoreerd. In hoger beroep is tevens aan de orde of de door ex-echtgenoot tijdens het huwelijk met appellante opgebouwde pensioenrechten inmiddels zijn verdeeld althans verrekend tijdens de levering van de echtelijke woning. Het hof is van oordeel dat gelet op de correspondentie van appellante en ex-echtgenoot niet is uitgesloten dat de verdeling van de pensioenrechten heeft plaatsgevonden tijdens de levering van de echtelijke woning. Het hof verwijst de zaak naar de rol voor het nemen van een akte aan de zijde van appellante over de vraag of haar vordering vanwege de door ex-echtgenoot opgebouwde pensioenrechten nog bestaat, of en in hoeverre daarmee rekening is gehouden bij de levering van de echtelijke woning op 30 mei 1994 of op een ander moment en wat de omvang van de tijdens het huwelijk met ex-echtgenoot opgebouwde pensioenrechten (nog) is. Vervolgens zal geïntimeerde 1 in de gelegenheid worden gesteld een antwoordakte te nemen.

Geschil over de vraag of appellante aanspraak kan maken op verdeling van de pensioenrechten van haar overleden ex-echtgenoot. Appellante is op 27 november 1970 in algehele gemeenschap van goederen gehuwd met ex-echtgenoot. Uit dit huwelijk zijn twee kinderen geboren: geïntimeerde 2 en geïntimeerde 3 (gedaagden sub 2 en 3). Gedurende het huwelijk heeft ex-echtgenoot pensioen opgebouwd bij het Pensioenfonds. Bij beschikking van

de rechtbank Breda van 6 augustus 1993 is de echtscheiding tussen appellante en ex-echtgenoot uitgesproken. De echtscheidingsbeschikking is op 19 augustus 1993 ingeschreven in de daartoe bestemde registers van de burgerlijke stand. Op 17 december 1999 is ex-echtgenoot gehuwd met geïntimeerde 1. Tijdens dit huwelijk, in de periode van 2007 tot 2009 hebben ex-echtgenoot en appellante een affectieve relatie met elkaar gehad. De affectieve relatie tussen ex-echtgenoot en geïntimeerde 1 is na enige tijd hersteld. Ex-echtgenoot is op 1 september 2007 met pensioen gegaan. Op [datum] 2017 is hij overleden. Bij notariële akte van 19 oktober 1999 heeft ex-echtgenoot een testament opgemaakt. Appellante vordert geïntimeerde 1, althans gedaagden, te veroordelen tot betaling van € 117.346,24 aan appellante, ter verdeling van de door ex-echtgenoot opgebouwde pensioenrechten, welke overeenkomstig de uitspraak *Boon/van Loon* zijn aan te merken als een onverdeeld gemeenschappelijk goed behorende tot de huwelijksgemeenschap tussen appellante en ex-echtgenoot, althans verdeling conform het arrest *Boon/van Loon*. De rechtbank heeft het beroep op rechtsverwerking gehonoreerd. Het hof stelt het volgende voorop. Het staat vast dat ex-echtgenoot en appellante in gemeenschap van goederen waren gehuwd onder de vigeur van het *Boon/Van Loon*-arrest van de Hoge Raad (HR 27 november 1981 ECLI:NL:HR:1981:AG4271). Dit betekent dat de door ex-echtgenoot tijdens het huwelijk met appellante opgebouwde pensioenrechten in de huwelijksgemeenschap zijn gevallen en dus verdeeld moeten worden. Die verdeling dient – krachtens het *Boon/Van Loon*-regime – te leiden tot een verrekening van de waarde van de pensioenrechten. In geschil is echter, anders dan de rechtbank heeft vastgesteld, of de door ex-echtgenoot tijdens het huwelijk met appellante opgebouwde pensioenrechten inmiddels zijn verdeeld althans verrekend tijdens de levering van de echtelijke woning. Geïntimeerde 1 betoogt dat zij voorafgaand aan de procedure bij de rechtbank appellante heeft verzocht de benodigde stukken in het kader van de verdeling van huwelijksgemeenschap na de echtscheiding van ex-echtgenoot en appellante over te leggen. Appellante heeft echter in de procedure bij de rechtbank en in hoger beroep geen bescheiden overgelegd waaruit kan worden afgeleid of de afwikkeling van de pensioenrechten van ex-echtgenoot bij de levering van de woning (of op een ander moment) heeft plaatsgevonden. Appellante was overigens wel op de hoogte van de vraag van geïntimeerde 1 of de betreffende pensioenrechten alsnog zijn verdeeld althans de waarde ervan is verrekend. Hierdoor kan niet worden bepaald of de afwikkeling van de pensioenrechten heeft plaatsgevonden bij de levering van de woning en of appellante daadwerkelijk nog een vordering ter zake van de pensioenrechten heeft. Appellante moet hierover openheid van zaken geven. Het hof is van oordeel dat gelet op de correspondentie van appellante en ex-echtgenoot niet is uitgesloten dat de verdeling van de pensioenrechten heeft plaatsgevonden tijdens de levering van de echtelijke woning. Alvorens het hof kan toekomen aan de beoordeling van de grieven en de daartegen gevoerde verweren, dient vast te

staan dat appellante nog een vordering heeft vanwege de door ex-echtgenoot opgebouwde pensioenrechten tijdens het huwelijk met appellante. Het hof zal daarom de zaak naar de rol verwijzen voor het nemen van een akte aan de zijde van appellante over de vraag of haar vordering vanwege de door ex-echtgenoot opgebouwde pensioenrechten nog bestaat, of en in hoeverre daarmee rekening is gehouden bij de levering van de echtelijke woning op 30 mei 1994 of op een ander moment en wat de omvang van de tijdens het huwelijk met ex-echtgenoot opgebouwde pensioenrechten (nog) is. Vervolgens zal geïntimeerde 1 in de gelegenheid worden gesteld een antwoordakte te nemen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 23-02-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:522

Zaaknummer: 200.279.373_01

Rechters: P.P.M. van Reijssen, M.J. van Laarhoven en G.J. Vossestein

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Werkgever is jegens pensioengerechtigden niet gehouden tot bijstorting dekkingstekort voormalig pensioenfonds

Geschil over vraag of werkgever dekkingstekort voormalig pensioenfonds moet bijstorten jegens gepensioneerden. Het hof oordeelt dat de voormalig werkgever jegens de gepensioneerden niet gehouden is om het dekkingstekort van (voormalig) pensioenfonds aan te zuiveren door bijstortingen bij een verzekeraar. Samengevat is het hof van oordeel dat (de aanzuiveringsbepaling in) de uitvoeringsovereenkomst 1995 niet (via het pensioenreglement 2006) in de pensioenovereenkomst is geïncorporeerd. De uitvoeringsovereenkomst is geen onderdeel geworden van de pensioenovereenkomst. Het aangaan van een andere uitvoeringsovereenkomst met het pensioenfonds ter financiering van de nieuwe pensioenregeling maakt de (opbouw van) pensioenaanspraken niet illusoir. De uitvoeringsovereenkomst 1995 schept voor de gepensioneerden pas het recht om jegens geïntimeerde een beroep op de overeenkomst te doen, indien de overeenkomst een beding met de door de gepensioneerden voorgestane strekking inhoudt. Daarvan is geen sprake, aldus het hof.

Gepensioneerden zijn als werknemers in dienst geweest van werkgever (geïntimeerde). Diverse appellanten hebben een pensioenovereenkomst met werkgever. De pensioenregeling werd tot 1 januari 2015 uitgevoerd door de Stichting Pensioenfonds ENCI (hierna: SPE). Hierna zijn de pensioenen ondergebracht bij Nationale-Nederlanden. SPE is in 2016 geliquideerd. In verband met een dekkingstekort bij SPE zijn er kortingen toegepast op de pensioenaanspraken per 1 april 2013 en per 1 april 2014. Volgens de gepensioneerden waren die kortingen niet doorgevoerd als werkgever had aangezuiverd door bij te storten. Volgens de gepensioneerden was werkgever daartoe verplicht op grond van een bepaling in een door

werkgever met SPE gesloten overeenkomst van 31 oktober 1995 (art. 3 lid 3) (hierna te noemen: uitvoeringsovereenkomst 1995), en had werkgever daartoe die verplichting niet alleen jegens SPE, maar ook jegens hen. Werkgever heeft (onder andere) aangevoerd dat de uitvoeringsovereenkomst 1995 is gewijzigd (beëindigd) en dat de gepensioneerden geen beroep toekomt op artikel 3 lid 3 van uitvoeringsovereenkomst 1995. Tussen partijen staat vast dat in artikel 3 lid 3 van de uitvoeringsovereenkomst 1995 een aanzuiveringsbepaling stond van werkgever jegens SPE. Kern van dit geschil is de vraag of de gepensioneerden zich tegenover werkgever op die bepaling kunnen beroepen. Volgens de gepensioneerden maakt de in artikel 3 lid 3 van de uitvoeringsovereenkomst 1995 neergelegde aanzuiveringsbepaling van werkgever jegens SPE onderdeel uit van hun pensioenovereenkomst met werkgever door (statische) incorporatie. Zij hebben daartoe een beroep gedaan op artikel 13 lid 1 van het pensioenreglement 2006. Daarin is het volgende bepaald: *“1. Met inachtneming van de tussen de stichting en de werkgever gesloten overeenkomst, welke ter inzage ligt bij de stichting, worden de kosten van de pensioenregeling door de werkgever en de deelnemers gezamenlijk gedragen. (...)”*

De gepensioneerden beroepen zich in het bijzonder op ‘gesloten overeenkomst’ en ‘ter inzage ligt’. Volgens de gepensioneerden wordt hiermee bedoeld op de uitvoeringsovereenkomst 1995. Het hof volgt de gepensioneerden niet in hun uitleg van voornoemd artikel dat de uitvoeringsovereenkomst 1995 tussen werkgever en SPE onderdeel is gaan uitmaken van de pensioenovereenkomst tussen werkgever en de gepensioneerden. De inhoud van de pensioenovereenkomst tussen werkgever en de gepensioneerden wordt beheerst door hetgeen in het pensioenreglement 2006 is bepaald. Dat vervolgens in het pensioenreglement 2006 voor wat betreft de financiering wordt verwezen naar de tussen werkgever en SPE gesloten overeenkomst, wil niet zeggen dat die (volledige) overeenkomst onderdeel is gaan uitmaken van de pensioenovereenkomst tussen werkgever en zijn (voormalige) werknemers. Dat de financiering geschiedt ‘met inachtneming van’ de overeenkomst tussen werkgever en SPE, wil niet zeggen dat (alle) bepalingen uit die overeenkomst onderdeel zijn geworden van de pensioenovereenkomst. Dat zou immers betekenen dat alle (gewezen) deelnemers partij zijn geworden bij die overeenkomst, terwijl het grotendeels gaat om bepalingen die zien op de specifieke relatie tussen werkgever en SPE. Het hof is dus van oordeel dat geen sprake is van incorporatie van de uitvoeringsovereenkomst 1995 (via het pensioenreglement 2006) in de pensioenovereenkomst. Het hof komt dan ook niet toe aan de beoordeling welke uitvoeringsovereenkomst is bedoeld in het pensioenreglement 2006, maar schaaft zich ten overvloede volledig achter hetgeen de kantonrechter daarover heeft overwogen, met dien verstande dat daaraan het volgende wordt toegevoegd. In artikel 13 lid 1 van het pensioenreglement 2006 staat ‘gesloten overeenkomst’. Daarmee wordt volgens werkgever bedoeld de uitvoeringsovereenkomst 2006. Het hof volgt werkgever in die uitleg om meerdere redenen. Werkgever heeft (onweersproken) aangevoerd dat de financiering van het

pensioenreglement 2006 al vanaf 2006 werd uitgevoerd volgens de uitvoeringsovereenkomst 2006. Dat die uitvoeringsovereenkomst pas op 24 april 2008 werd ondertekend, betekent niet dat die uitvoeringsovereenkomst niet eerder werd gesloten en ook niet dat die niet feitelijk al werd uitgevoerd. Daarnaast is het hof van oordeel dat met de passage ‘gesloten overeenkomst’ niet kán zijn bedoeld de uitvoeringsovereenkomst 1995 omdat de financieringsystematiek van de uitvoeringsovereenkomst 1995 niet aansluit op het pensioenreglement 2006 terwijl de financieringsystematiek van de uitvoeringsovereenkomst 2006 wel aansluit op het pensioenreglement 2006. Werkgever heeft gemotiveerd aangevoerd waarom dat zo is (in verband met de wijziging van eindloonregeling naar middelloonregeling).

De gepensioneerden gaan er kennelijk van uit dat zij partij worden bij de volledige uitvoeringsovereenkomst 1995. Waarom dat zo zou zijn, hebben zij niet verduidelijkt. Zij hebben verwezen naar het hiervoor genoemde arrest van het hof Amsterdam in de zaak *Euronext* waarin is overwogen dat de uitvoeringsovereenkomsten in die zaak een derdenbeding inhouden, maar deze verwijzing baat hen niet. In het onderhavige geval scheidt de uitvoeringsovereenkomst 1995 voor de gepensioneerden pas het recht om jegens werkgever een beroep op de overeenkomst te doen, indien de overeenkomst een beding met de door de gepensioneerden voorgestane strekking inhoudt (art. 6:253 BW). Uit hetgeen hiervoor is overwogen en beslist, volgt dat hiervan geen sprake is. Daarbij komt het volgende. Zoals hiervoor al is overwogen, heeft werkgever terecht aangevoerd dat de collectieve aard van de uitvoeringsovereenkomst zich niet verdraagt met de aanname dat iedere deelnemer individueel partij wordt bij de volledige uitvoeringsovereenkomst, omdat dit tot het onaannemelijke resultaat leidt dat voor iedere wijziging, ook voor onderdelen van ondergeschikt belang, overeenstemming nodig zou zijn met de (gewezen) deelnemers en dat dit om honderden of duizenden personen kan gaan. Het hof komt tot de conclusie dat de gepensioneerden geen partij zijn bij de uitvoeringsovereenkomst 1995 en dat artikel 3 lid 3 van de uitvoeringsovereenkomst 1995 geen derdenbeding bevat ten opzichte van de gepensioneerden.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:2183

Zaaknummer: 200.251.186_01

Rechters: M. van Ham, M.E. Smorenburg en A.W. Rutten

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Militair heeft geen recht op hoger arbeidsongeschiktheidspensioen

Volgens appellant lijdt hij aan een posttraumatische stressstoornis (PTSS) die hij heeft opgelopen bij een arbeidsconflict. De Raad stelt uit de door appellant gegeven beschrijving vast dat het arbeidsconflict appellant sterk heeft aangegrepen, maar kan hier niet uit opmaken dat appellant is blootgesteld aan een levensbedreigende of seksueel gewelddadige situatie. Dat betekent dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij met in militaire dienst opgelopen PTSS gediagnostiseerd moet worden. Uit het MPO-rapport volgt voorts dat meerdere artsen appellant in verschillende perioden in ieder geval hebben gediagnostiseerd met een bipolaire stoornis, type I. Verder blijkt uit dat rapport dat die ziekte niet in militaire dienst is opgelopen, maar hoogstens door werkomstandigheden tot openbaring kan zijn gekomen. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat geen dienstverband wordt aangenomen voor de psychische ziekte waar appellant aan lijdt. Dan is er geen invaliditeit met dienstverband als bedoeld in artikel 2, derde lid, van het Besluit aanvullende arbeidsongeschiktheids- en invaliditeitsvoorzieningen militairen (Besluit AO/IV). Dat betekent dat geen recht bestaat op een hoger militair arbeidsongeschiktheidspensioen

Appellant was als militair werkzaam bij het beroepspersoneel van de Koninklijke Landmacht. Op 2 december 2013 is appellant uitgevallen wegens ziekte. Appellant heeft verzocht om toekenning van een militair invaliditeitspensioen. In het Militair Geneeskundig Onderzoek (MGO-rapport) van 2 mei 2017 is mede op basis van het rapport van de door psychiater Eland uitgebrachte psychiatrische expertise van 3 mei 2016 geconcludeerd dat appellant op 2 juli

2015 (blijvend) ongeschikt wordt geacht voor de militaire dienst in verband met een aandoening van psychische aard, namelijk een bipolaire stoornis type I. Voor deze aandoening wordt niet aanvaard dat deze is ontstaan, tot uiting gekomen of verergerd door uitoefening van militaire dienst in buitengewone of daarmee vergelijkbare omstandigheden. Bij koninklijk besluit van 23 juni 2017 is aan appellant met ingang van 1 oktober 2017 eervol ontslag verleend op grond van artikel 39, tweede lid, aanhef en onder f, van het Algemeen militair ambtenarenreglement (AMAR). Bij besluit van 13 november 2017 heeft de staatssecretaris op basis van het MGO-rapport van 2 mei 2017 geweigerd aan appellant een militair arbeidsongeschiktheidspensioen (mip) toe te kennen, omdat geen sprake is van invaliditeit met dienstverband. Wel heeft de staatssecretaris hem een arbeidsongeschiktheidspensioen toegekend, waarbij de hoogte is berekend op basis van arbeidsongeschiktheid zonder dienstverband. Appellant stelt dat wel sprake is van een psychische aandoening met dienstverband zodat hij zowel recht heeft op een mip als op een hoger arbeidsongeschiktheidspensioen. Volgens appellant lijdt hij aan een posttraumatische stressstoornis (PTSS) die hij heeft opgelopen bij een arbeidsconflict.

De Raad stelt uit de beschrijving vast dat het arbeidsconflict appellant sterk heeft aangegrepen, maar kan hier niet uit opmaken dat appellant is blootgesteld aan een levensbedreigende of seksueel gewelddadige situatie. Dat betekent dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij met in militaire dienst opgelopen PTSS gediagnostiseerd moet worden.

Uit het MPO-rapport volgt voorts dat meerdere artsen appellant in verschillende perioden in ieder geval hebben gediagnostiseerd met een bipolaire stoornis, type I. Verder blijkt uit dat rapport dat die ziekte niet in militaire dienst is opgelopen, maar hoogstens door werkomstandigheden tot openbaring kan zijn gekomen.

De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat geen dienstverband wordt aangenomen voor de psychische ziekte waar appellant aan lijdt. Al omdat geen dienstverband wordt aangenomen, is er geen invaliditeit met dienstverband als bedoeld in artikel 2, derde lid, van het Besluit aanvullende arbeidsongeschiktheids- en invaliditeitsvoorzieningen militairen (Besluit AO/IV). Dat betekent dat geen recht bestaat op een mip. Verder volgt hieruit dat arbeidsongeschiktheidspensioen berekend moet worden op basis van een arbeidsongeschiktheid zonder dienstverband.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 15-07-2021

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2021:1814

Zaaknummer: 20/1226 MPW

Rechters: C.H. Bangma, H. Lagas en E.J. Otten

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek militair arbeidsongeschiktheidspensioen is ten onrechte afgewezen

De CRvB oordeelt dat het verzoek om toekenning van een militair invaliditeitspensioen van een militair met leukemie ten onrechte is afgewezen. Binnen Defensie is gewerkt met PX10. Het betoog dat 20 jaar na de laatste blootstelling een extra gezondheidsrisico ten opzichte van het natuurlijk risico op leukemie niet meer aantoonbaar is, kan niet slagen. De staatssecretaris heeft zich namelijk verbonden aan een risicoperiode van 25 jaar bij het bepalen van het causaal verband. De Raad oordeelt dat vermeldingen in het huisartsendossier doen vermoeden dat de klachten die hebben geleid tot de diagnose zich al vóór 7 september 2010, dus binnen de risicoperiode van 25 jaar hebben geopenbaard. De staatssecretaris heeft in de door betrokkene overgelegde gegevens ten onrechte geen aanleiding gezien om een nader verzekeringsgeneeskundig onderzoek te laten verrichten. Met betrokkene constateert de Raad dat in het nader besluit en door de verzekeringsarts niet is ingegaan op de openbaring van de eerste klachten zoals die naar voren komt uit de medische gegevens. Niet duidelijk is wat dit betekent voor het causaal verband. Dit rechtvaardigt de conclusie dat nader verzekeringskundig onderzoek noodzakelijk is, waarbij ook de overige factoren dienen te worden betrokken. Een relevante factor is in ieder geval de omstandigheid dat betrokkene tabak rookt sinds zijn 16e jaar. Mocht de verzekeringsarts alsnog tot de conclusie komen dat sprake is van een invaliditeit in betekenende mate, in plaats van in enige mate, dan dient tevens een invaliditeitspercentage te worden vastgesteld in de nieuw te nemen beslissing op bezwaar.

Betrokkene was in de periode 7 september 1981 tot 7 september 1985 aangesteld als militair en was werkzaam als [functie] bij de Koninklijke Marine. In 2011 is bij betrokkene Non-Hodgkin lymfoom (folliculair lymfoom) gediagnosticeerd in de linkerlies, in 2014 in de rechterlies. Op 5 december 2017 heeft betrokkene verzocht om toekenning van een militair invaliditeitspensioen. Betrokkene heeft zich daarbij op het standpunt gesteld dat zijn gezondheidsklachten zijn veroorzaakt door het werken met wapenonderhoudsmiddel PX10, waar hij tijdens en na zijn opleiding mee in aanraking is gekomen. Het middel werd gebruikt om wapens en onderdelen van voertuigen mee schoon te maken. Bij besluit van 15 december 2017 heeft de staatssecretaris dit verzoek afgewezen. Bij besluit van 29 oktober 2018 (bestreden besluit) is het bezwaar tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard. Daartoe heeft de staatssecretaris, kort samengevat, overwogen dat voor zover betrokkene al is blootgesteld aan benzeenhoudend PX10, dit tot uiterlijk 7 september 1985 is geweest. De periode tussen 7 september 1985 en de eerste openbaring van de aandoening van betrokkene in 2011 beslaat meer dan de risicoperiode van 25 jaar, waarmee alleen al om die reden de claim van betrokkene niet kan worden gehonoreerd. Subsidiair stelt de staatssecretaris zich op het standpunt dat betrokkene niet kan worden gevolgd in zijn stelling dat de conclusie dat er vanaf 1985 vrijwel geen benzeen meer in PX-10 aanwezig zou zijn niet is onderbouwd of aangetoond. De rechtbank oordeelde dat de staatssecretaris aanleiding had moeten zien de door betrokkene in bezwaar overgelegde medische informatie voor te leggen aan de verzekeringsarts voor advies. De risicoperiode van 25 jaar liep bij betrokkene tot 7 september 2010. Uit de door betrokkene overgelegde gegevens uit zijn medisch dossier blijkt dat hij zich op 31 januari 2011 bij de huisarts heeft gemeld met een zwelling in zijn lies/bovenbeen en kort daarop, in februari 2011, is de diagnose Non-Hodgkin lymfoom gesteld. In een bericht van een medisch specialist is vermeld dat betrokkene op dat moment al een paar maanden last had van een zwelling in de linkerlies. Dit levert een aanwijzing op dat de aandoening van betrokkene zich al in 2010, mogelijk kort na of rondom de einddatum van de voor betrokkene geldende risicoperiode heeft gemanifesteerd. De vraag of hier van een dergelijke situatie sprake is, vergt een medische beoordeling. Het had daarom op de weg van de staatssecretaris gelegen om gelet op de mogelijk geringe overschrijding van de risicoperiode en de gestelde omstandigheden waaronder betrokkene zijn functie bij Defensie heeft vervuld, de verzekeringsarts te laten beoordelen of voor de aandoening causaal verband kan worden aangenomen. Nu de staatssecretaris dit heeft nagelaten, is het besluit op bezwaar op onzorgvuldige wijze tot stand gekomen en ondeugdelijk gemotiveerd, aldus de rechtbank. De Raad oordeelt als volgt. Betrokkene is bekend met één van de aandoeningen waarvoor er een mogelijk verband is met het gebruik van PX-10, namelijk Non-Hodgkin lymfoom. Dit is één van de zeven aandoeningen waarvan in het door Defensie uitgegeven "PX10 Bulletin - 4" is vermeld dat medewerkers met zo'n aandoening die een claim indienen, door het ABP worden

gekeurd. Die keuring is bedoeld om vast te stellen of een directe relatie (dienstverband) bestaat tussen het gebruik van PX-10 en de aandoening en om daaruit eventuele pensioenaanspraken te kunnen bepalen.

De staatssecretaris hanteert een periode van 25 jaar na de laatste blootstelling aan het benzeenhoudende PX-10 als periode waarbinnen de aandoening, zoals hier aan de orde, zich moet hebben geopenbaard. Dat betekent in dit geval dat de aandoening zich 25 jaar na de laatste dag van zijn aanstelling, dus vóór 7 september 2010, moet hebben geopenbaard.

Zoals de Raad eerder heeft overwogen (uitspraak van 4 april 2019, ECLI:NL:CRVB:2019:1214) is het aan de staatssecretaris om naar aanleiding van een aanvraag om een militair invaliditeitspensioen medisch onderzoek te laten uitvoeren en op basis daarvan een beoordeling te verrichten van de invaliditeit van de aanvrager en het verband met de dienst. Als de staatssecretaris op grond van het medisch onderzoek concludeert dat geen sprake is van invaliditeit met dienstverband, ligt het vervolgens op de weg van betrokkene om de conclusies van de door de staatssecretaris gevolgde medische advisering gemotiveerd in twijfel te trekken.

Het betoog dat 20 jaar na de laatste blootstelling een extra gezondheidsrisico ten opzichte van het natuurlijk risico op leukemie niet meer aantoonbaar is, kan niet slagen. De staatssecretaris heeft zich namelijk verbonden aan een risicoperiode van 25 jaar. Dat volgt uit de PX10-bulletins van Defensie. Deze periode dient daarom tot uitgangspunt te worden genomen bij het bepalen van het causaal verband. Hoewel de gedingstukken vermelden dat 1 maart 2011 de datum is dat een arts pas de diagnose van Non-Hodgkin lymfoom heeft gesteld, treft de Raad tevens een vermelding in het huisartsendossier op 5 februari 2011: "Vervelend nieuws van de oncoloog gehad". Verder vermeldt het medisch dossier van de specialist in het Jeroen Bosch ziekenhuis op 24 maart 2011: "Oncologische gegevens: Patiënt had al ongeveer een jaar een lichte zwelling." Een en ander doet vermoeden dat de klachten die hebben geleid tot de diagnose zich al vóór 7 september 2010, dus binnen de risicoperiode van 25 jaar hebben geopenbaard. Op basis van deze gegevens is de Raad, anders dan de staatssecretaris en met de rechtbank, van oordeel dat de staatssecretaris in de door betrokkene overgelegde gegevens ten onrechte geen aanleiding heeft gezien om een nader verzekeringsgeneeskundig onderzoek te laten verrichten. Met betrokkene constateert de Raad dat in het nader besluit en door de verzekeringsarts niet is ingegaan op de openbaring van de eerste klachten zoals die naar voren komt uit de medische gegevens. Niet duidelijk is wat dit betekent voor het causaal verband. Dit rechtvaardigt de conclusie dat nader verzekeringskundig onderzoek noodzakelijk is, waarbij ook de overige factoren dienen te worden betrokken. Een relevante factor is in ieder geval de omstandigheid dat betrokkene tabak rookt sinds zijn 16e jaar. Mocht de verzekeringsarts alsnog tot de conclusie komen dat sprake is van een invaliditeit in

betekende mate, in plaats van in enige mate, dan dient tevens een invaliditeitspercentage te worden vastgesteld in de nieuw te nemen beslissing op bezwaar.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 15-07-2021

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2021:1776

Zaaknummer: 19/4447 MPW

Rechters: C.H. Bangma, H. Lagas en E.J. Otten

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ambtenaar mocht vertrouwen op toezegging korpschef dat pensioenopbouw gelijk bleef bij arbeidstijdvermindering

De vraag die voorligt, is of appellante een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel toekomt op grond waarvan de verminderde pensioenopbouw over vier uur per week in de periode vanaf 11 april 2018 niet op haar kan worden afgewenteld. Bij het besluit van 20 februari 2018 heeft de korpschef de arbeidstijd van appellante vanaf 11 april 2018 met elf uur per week verminderd. Hierbij heeft de korpschef uitdrukkelijk en zonder voorbehoud vermeld dat alle aan het salaris gerelateerde aanspraken, zoals pensioenopbouw, gelijk blijven. Onder de omstandigheden is sprake van een aan de korpschef toe te rekenen toezegging waaruit appellante redelijkerwijs kon en mocht afleiden dat zij vanaf 11 april 2018 aanspraak behoudt op een volledige pensioenopbouw. Het belang van appellante bij nakoming van deze toezegging moet dan ook worden afgewogen tegen het belang van de korpschef. In dit geval moet worden geoordeeld dat de korpschef gehouden is om aan de gerechtvaardigde verwachtingen te voldoen. Onder de omstandigheden prevaleert het belang van appellante om de toezegging na te komen boven het belang van de korpschef. Hieruit volgt dat het hoger beroep slaagt en de aangevallen uitspraak moet worden vernietigd.

Appellante, geboren in 1960, is werkzaam bij de politie-eenheid Amsterdam. Vanaf 11 april 2015 maakt appellante gebruik van de Regeling Partieel Uittreden (RPU) als bedoeld in artikel 13a, eerste lid, aanhef en onder a, van het Besluit algemene rechtspositie politie (Barp), waarbij de arbeidstijd met vier uur per week is verminderd. Naar aanleiding van een aanvraag RPU als bedoeld in artikel 13a, eerste lid, aanhef en onder b, van het Barp van appellante om gebruik te

mogen maken van die regeling heeft de korpschef bij besluit van 20 februari 2018 de arbeidstijd van appellante vanaf 11 april 2018 met elf uur per week verminderd. In dit besluit heeft de korpschef het volgende vermeld: “Je formele aantal werkuren wijzigt hiermee niet. Voor de uren die je minder werkt word je geacht met verlof te zijn. Hierdoor blijven alle aan het salaris gerelateerde aanspraken, zoals bijvoorbeeld pensioenopbouw (en dus ook de te betalen pensioenpremie) en vakantie-uitkering gelijk. Over de uren die je minder werkt ontvang je 50% van je oorspronkelijke salaris.”

Bij de salarisspecificatie van november 2018 is met terugwerkende kracht tot januari 2018 een verminderde pensioenopbouw over vier uur per week in de salarisbetaling verwerkt.

Tussen partijen is niet in geschil dat de verminderde pensioenopbouw, zoals deze voor het eerst met terugwerkende kracht tot 1 januari 2018 is toegepast bij de salarisbetaling van november 2018, in feite het gevolg is van de verhoging van de pensioenrichtleeftijd ingevolge de Wet verhoging AOW- en pensioenrichtleeftijd, *Stb.* 2012, 328. Door de verhoging van die leeftijd valt de ingangsdatum van de vermindering van de arbeidsduur van deelnemers aan de RPU als bedoeld in artikel 13a, eerste lid, aanhef en onder a, van het Barp buiten de in artikel 10a, vierde lid van het UBLB, vermelde termijn van 10 jaar. Volgens de Belastingdienst is feitelijk sprake van werken in deeltijd en is daarom geen sprake van een situatie waarbij verminderde pensioenopbouw achterwege dient te blijven. Dit heeft ertoe geleid dat de Stichting Pensioenfonds ABP het Pensioenreglement met ingang van 1 januari 2018 heeft aangepast. Voor een uitgebreide uiteenzetting wordt verwezen naar de uitspraak van 19 november 2020, ECLI:NL:CRVB:2020:2880. De vraag die voorligt, is of appellante een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel toekomt op grond waarvan de verminderde pensioenopbouw over vier uur per week in de periode vanaf 11 april 2018 niet op haar kan worden afgewenteld. Bij het besluit van 20 februari 2018 heeft de korpschef de arbeidstijd van appellante vanaf 11 april 2018 met elf uur per week verminderd. Hierbij heeft de korpschef uitdrukkelijk en zonder voorbehoud vermeld dat alle aan het salaris gerelateerde aanspraken, zoals pensioenopbouw, gelijk blijven. Uit het besluit blijkt niet dat het om een uitbreiding van zeven uur per week gaat ten opzichte van het besluit van 27 november 2014, waarbij aan appellante de RPU is toegekend. Appellante heeft bij de korpschef schriftelijk navraag gedaan of het besluit van 20 februari 2018 juist is, waarop de korpschef bevestigend heeft geantwoord. Onder deze omstandigheden is sprake van een aan de korpschef toe te rekenen toezegging waaruit appellante redelijkerwijs kon en mocht afleiden dat zij vanaf 11 april 2018 aanspraak behoudt op een volledige pensioenopbouw. Het belang van appellante bij nakoming van deze toezegging moet dan ook worden afgewogen tegen het belang van de korpschef. In dit geval moet worden geoordeeld dat de korpschef gehouden is om aan de gerechtvaardigde

verwachtingen te voldoen. Vaststaat dat appellante is geïnformeerd over de wijziging in de pensioenopbouw voordat het besluit van 20 februari 2018 aan haar is bekendgemaakt. Anders dan in de uitspraak van 19 november 2020, kon van appellante niet worden gevergd dat zij in mei 2018 gebruik zou hebben gemaakt van de mogelijkheid de deelname aan de met het besluit van 27 november 2014 toegekende RPU tijdelijk stop te zetten. Appellante had op dat moment immers het besluit van 20 februari 2018 ontvangen, hierover reeds navraag gedaan bij de korpschef en in antwoord daarop op 26 februari 2018 zonder voorbehoud de bevestiging gekregen dat het besluit van 20 februari 2018 correct was. Onder deze omstandigheden prevaleert het belang van appellante om de toezegging na te komen boven het belang van de korpschef.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 16-07-2021

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2021:1802

Zaaknummer: 20/3069 AW

Rechters: J.J.T. van den Corput

Wetsartikelen: 13a Barp

RECHTSPRAAK

Geen afwikkeling pensioen bij levering woning maar rechtsverwerking van vorderingsrecht op pensioen

Geschil over pensioen na echtscheiding onder regime Boon/van Loon. Na tussenarrest is een akte genomen. Het hof overweegt dat niet kan worden vastgesteld dat de afwikkeling van de pensioenrechten heeft plaatsgevonden bij de levering van de woning. Dat betekent dat appellante nog een vordering heeft vanwege de tijdens haar huwelijk met ex-echtgenoot opgebouwde pensioenrechten. Het hof oordeelt in navolging van de rechtbank dat haar beroep op die vordering wordt afgewezen vanwege rechtsverwerking.

Bij tussenarrest van 23 februari 2020 heeft het hof (r.o. 3.4.4.) de zaak naar de rol verwezen voor het nemen van een akte aan de zijde van appellante over: (1) de vraag of haar vordering vanwege de door ex-echtgenoot opgebouwde pensioenrechten nog bestaat; (2) of en in hoeverre daarmee rekening is gehouden bij de levering van de echtelijke woning op 30 mei 1994 of op een ander moment; en (3) de vraag wat de omvang van de tijdens het huwelijk van appellante met ex-echtgenoot opgebouwde pensioenrechten (nog) is.

Het hof overweegt als volgt. Uit de afrekening van de notaris (prod. 30 bij akte) blijkt dat in die afrekening zijn betrokken: de zakelijke lasten verbonden aan de woning (waterschapslasten en onroerend zaakbelasting); de aflossing van de hypotheek; de kosten voor doorhaling van de hypotheek; de overboekingskosten; en de makelaarskosten. Het hof overweegt dat op basis van deze afrekening (waarin nergens is verwezen naar de pensioenrechten) niet kan worden vastgesteld dat de afwikkeling van de pensioenrechten heeft plaatsgevonden bij de levering van de woning. Dit betekent dat appellante nog een vordering heeft vanwege de tijdens haar huwelijk met ex-echtgenoot opgebouwde pensioenrechten. De rechtbank heeft echter haar beroep op die vordering afgewezen vanwege rechtsverwerking aan haar zijde. Tegen dat oordeel richt zich de grief van appellante. Uitgangspunt bij de beoordeling van het beroep op rechtsverwerking door appellante is dat enkel tijdsverloop geen toereikende grond oplevert voor het aannemen van rechtsverwerking. Daartoe is immers de aanwezigheid van bijzondere

omstandigheden vereist als gevolg waarvan hetzij bij de schuldenaar het gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat de schuldeiser zijn aanspraak niet (meer) geldend zal maken, hetzij de positie van de schuldenaar onredelijk zou worden benadeeld of verzwaaard in geval de schuldeiser zijn aanspraak alsnog geldend zou maken (HR 29 september 1995, ECLI:NL:HR:1995:ZC1827). De stelling van appellante dat niet van belang is dat zij bijstand van een advocaat genoot en haar stilzitten na de brief van SPF wordt verklaard doordat zij niet wist wat haar rechten inhielden en pensioen een complexe materie betreft, kan gelet op bovenstaande correspondentie niet slagen. Zij was, zo blijkt uit die brieven, wel degelijk op de hoogte van haar rechtspositie. Dit heeft ook te gelden voor haar stelling dat haar brief van 29 oktober 2003 tot de conclusie leidt dat zij niet begreep wat haar rechten zijn en het nalaten van nader onderzoek, niet betekent dat sprake is van een grond voor rechtsverwerking. In de brief van 29 oktober 2003 vraagt zij namelijk om een pensioenvereveningsberekening vanwege de echtscheiding van [ex-echtgenoot] (“Het huwelijk is door echtscheiding ontbonden. (...) Gaarne verneem ik of u bereid bent een pensioenvereveningsberekening te maken op basis van de Boon-van Loon jurisprudentie,”). De inhoud van deze brief wijst er ook veeleer op dat appellante op de hoogte was van haar aanspraken. Dat haar de omvang – kennelijk – niet bekend is, is voor zover dat het geval zou zijn, niet van belang. Zij had immers weet van haar rechten op verdeling van de pensioenrechten door middel van verrekening en een onbekendheid met de hoogte van een vordering staat aan het bestaan van die vordering niet in de weg. Het hof heeft vastgesteld dat de afwikkeling van de pensioenrechten die door ex-echtgenoot tijdens zijn huwelijk met appellante zijn opgebouwd, niet – in weerwil van de wens van appellante – bij de levering van de woning heeft plaatsgevonden. Gesteld noch gebleken is dat appellante nadat de woning is geleverd – op 30 mei 1994 – vóór 2016 nog handelingen (anders dan de brief van 29 oktober 2003 aan SPF) heeft verricht waaruit blijkt dat zij aanspraak maakt op de afwikkeling van de pensioenrechten. Dat is opmerkelijk omdat zij, zo blijkt uit de brief van 24 mei 1994, ervan op de hoogte was dat zij een vordering had op ex-echtgenoot vanwege de door hem tijdens hun huwelijk opgebouwde pensioenrechten (“*in verband met de verworven pensioen rechten op mijn naam*”). Een verklaring voor het, in strijd met haar uitdrukkelijke wens en haar wetenschap van haar aanspraak op de pensioenrechten, niet geldend maken van die aanspraak, althans ex-echtgenoot daarover te benaderen, heeft zij niet gegeven. Daartoe bestond immers voldoende tijd en gelegenheid. Dat klemt temeer omdat tussen appellante en ex-echtgenoot opnieuw een affectieve relatie ontstond die twee jaar duurde (tussen 2007 en 2009). Daarbij is van belang dat ex-echtgenoot juist in die periode, op 1 september 2007, met (pre)pensioen ging en relatief kort na de beëindiging van die affectieve relatie de pensioengerechtigde leeftijd bereikte (op 4 augustus 2012). Gesteld noch gebleken is dat appellante ex-echtgenoot op enig moment in die periode heeft benaderd vanwege de afwikkeling van de pensioenrechten, terwijl dit, juist op het moment dat ex-echtgenoot met

prepensioen ging en hij op dat moment een affectieve relatie had met appellante voor de hand had gelegen. Dat was immers bij uitstek de gelegenheid om de kwestie van de afwikkeling van de pensioenrechten opnieuw aan de orde te stellen. De stelling van appellante dat geen rekening moet worden gehouden met – kort gezegd – het tijdsverloop tussen 1993 en 2007 omdat haar aanspraken nog niet opeisbaar waren, berust op een onjuiste lezing van het arrest *Boon/Van Loon* (HR 27 november 1981, ECLI:NL:HR:1981:AG4271). De feiten en omstandigheden in onderling verband bezien, leiden tot het oordeel dat aan de zijde van appellante het gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat zij haar gepretendeerde aanspraken niet meer geldend zou maken en voorts dat de positie van geïntimeerde 1 onredelijk wordt benadeeld of verzwaaard als appellante haar gepretendeerde aanspraken alsnog geldend zou kunnen maken. Dit betekent dat de grieven niet slagen. Het bestreden vonnis van de rechtbank zal worden bekrachtigd en de vordering van appellante zal worden afgewezen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 20-07-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:2281

Zaaknummer: 200.279.373_01

Rechters: P.P.M. van Reijssen, M.J. van Laarhoven en G.J. Vossestein

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Nakomings- en schadevergoedingsvordering deelname aan pensioenfonds is verjaard

Geschil over de nakoming van de pensioenovereenkomst. In de arbeidsovereenkomst staat dat de werknemer toetreedt tot het pensioenfonds. Dat is gebeurd tot 1 januari 2012. Toen is de werknemer in verband met financiële problemen van werkgever afgemeld bij het pensioenfonds en is inhouding en afdracht van de pensioenpremie gestopt. Omdat werknemer van een en ander op de hoogte was en daartegen pas in november 2017 opkomt, slaagt het beroep van werkgever op verjaring van de nakomings- en schadevergoedingsvorderingen van werknemer. Werkgever mocht niet aannemen dat werknemer blijvend had ingestemd met het niet betalen van vakantietoeslag 2015 en 2016.

X is enig aandeelhouder en bestuurder van BKB. Werknemer is op 1 september 2010 in dienst getreden van BKB. In artikel 4 van de arbeidsovereenkomst is bepaald dat werknemer toetreedt tot het pensioenfonds, hetgeen per 1 september 2010 is gebeurd. Het werknemersdeel van de pensioenpremie is ingehouden op het loon van werknemer. De pensioenpremie is tot 1 januari 2012 door BKB aan het pensioenfonds afgedragen. Na 1 januari 2012 is geen pensioenpremie op het loon van werknemer ingehouden. In 2015 en 2016 is geen vakantietoeslag aan werknemer uitbetaald. X heeft op 1 juli 2016 een eenmanszaak opgericht en is een particuliere basisschool met buitenschoolse opvang gaan exploiteren. Werknemer is voor die basisschool zijn werk gaan verrichten. Op 3 november 2017 heeft werknemer een brief gestuurd aan de financiële administratie van X en aangegeven dat – hoewel was overeengekomen dat werknemer tijdelijk uit de pensioenregeling zou worden gehaald – het ongewenst is dat er nu zes jaar geen pensioen wordt opgebouwd. Werknemer had bovendien over de jaren 2015 en 2016 geen vakantiegeld ontvangen. Werknemer heeft vervolgens via een gemachtigde betaling gevorderd. X stelt dat zij in samenspraak met werknemer is overeengekomen dat hij uit het pensioenfonds zou worden teruggetrokken en dat werknemer

vanwege de financiële problemen van de onderneming daarnaast akkoord is gegaan met niet uitbetalen van de vakantietoeslag. De arbeidsovereenkomst is door opzegging daarvan door werknemer geëindigd per 1 mei 2018. Werknemer vordert betaling. De kantonrechter heeft werknemer niet-ontvankelijk verklaard jegens BKB en tegen X de vorderingen toegewezen. BKB c.s. komt tegen het vonnis in hoger beroep. Vast staat dat aan werknemer op enig moment kenbaar is gemaakt dat zijn deelname aan het pensioenfonds per 1 januari 2012 zou eindigen. Dat het eindigen van zijn deelname aan het pensioenfonds slechts tijdelijk zou zijn, heeft werknemer onvoldoende onderbouwd. Dit betekent dat de verbintenis waarvan werknemer nakoming wenst, dan wel de aanspraak van werknemer op (vervangende) schadevergoeding, slechts kan worden ontleend aan artikel 4 van de arbeidsovereenkomst. De vordering is echter verjaard. Een vordering tot nakoming was uiterlijk opeisbaar op 1 februari 2012. De verjaringstermijn ving daarom aan op 2 februari 2012 en een vordering tot nakoming is daarom op 2 februari 2017 verjaard. Wat betreft de schadevergoedingsvordering oordeelt het hof eveneens dat deze is verjaard. X heeft werknemers medegedeeld dat uitbetaling van vakantietoeslag haars inziens niet mogelijk was. Ook als ervan uit moet worden gegaan dat alle werknemers daarmee op dat moment akkoord waren, kon X onder die omstandigheden niet aannemen dat werknemer welbewust, door het uitblijven van een (verder) protest, blijvend met die bezuinigingsmaatregel heeft ingestemd. Werknemer kan aanspraak maken op vakantietoeslag.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 27-07-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:7210

Zaaknummer: 200.267.233/01

Rechters: K. Mans, P.G. Vestering en W.F. Boele

Advocaten: A.J.T.J. Meuwissen en P. de Haan

Wetsartikelen: 7:611 BW en 3:310 BW

RECHTSPRAAK

Werkgever valt niet onder werkingssfeer Metaal & Techniek

Kern van het geschil is de vraag of de werkgevers vallen onder de werkingssfeer van de cao metaal en techniek en de verplichtstellingsbeschikking van het bedrijfstakpensioenfonds. Zij debatteren over de vraag of in onroerend goed en/of rioolservice uitsluitend of in hoofdzaak werkzaamheden worden verricht die vallen binnen de omschrijving van de bedrijfstak “Technisch Installatiebedrijf”. De sociale fondsen in de metaalsector vorderen premieafdracht.

Tussen de Fondsen Metaal en Techniek en gedaagden is een verschil van mening ontstaan over de vraag of gedaagden premies dienen af te dragen aan de Fondsen. In het in hoger beroep bestreden vonnis van 23 juli 2014 heeft de kantonrechter onder meer voor recht verklaard dat gedaagden 1 en 2 als werkgever onder de werkingssfeer vallen van Metaal en Techniek. De Fondsen zijn in principaal hoger beroep gekomen van dit vonnis. In het tussenarrest van 26 september 2017 heeft het hof geoordeeld dat het geschil valt te herleiden tot een discussie over de vraag of in onroerend goed en/of rioolservice uitsluitend of in hoofdzaak werkzaamheden worden verricht die vallen binnen de omschrijving van de bedrijfstak “Technisch Installatiebedrijf”. Het hof heeft een onderzoeksvraag geformuleerd en partijen toegestaan om zich onder meer over die onderzoeksvraag nader uit te laten. Ter beoordeling staat nu enkel nog de vraag of de Fondsen (door middel van het deskundigenbericht) hebben kunnen aantonen dat gedaagden vallen onder de werkingssfeer van de cao's en de verplichtstellingsbesluiten van de bedrijfstak metaal en techniek. Bepalend voor de vraag of gedaagden onder de werkingssfeer van de MT-regelingen vallen, is niet de vraag waaraan het aantal overeengekomen arbeidsuren door gedaagden wordt besteed, maar hetgeen met de werknemers van gedaagden is overeengekomen ten aanzien van hun betrokkenheid bij de verschillende soorten werkzaamheden: het aantal werknemers dat en, later, het aantal met hen overeengekomen arbeidsuren gedurende welke betrokkenheid bij

bedrijfstakinggerelateerde werkzaamheden is overeengekomen, afgezet tegen het aantal werknemers dat c.q. overeengekomen arbeidsuren waarin zij betrokken zijn bij werkzaamheden uit enige andere tak van bedrijf. Wanneer de Fondsen niet kunnen aantonen dat het aantal werknemers (aanvankelijk in absolute zin, later in aantallen overeengekomen arbeidsuren) dat betrokken is bij bedrijfstakinggerelateerde werkzaamheden groter is dan het aantal werknemers dat bij andere werkzaamheden is betrokken, omdat het onderscheid door gedaagden niet wordt gemaakt en zij hun personeel voor alle voorkomende werkzaamheden inzetten, kan niet worden geoordeeld dat gedaagden onder de werkingssfeer van de MT-regelingen vallen. De Fondsen hebben de gelegenheid gehad om dat aan te tonen door middel van een deskundigenbericht. Bij de beoordeling neemt het hof het rapport van de deskundige als uitgangspunt. Met betrekking tot dat rapport merkt het hof op dat het een opdracht heeft geformuleerd die erop neerkomt dat de deskundige vanuit de administratie van geïntimeerden de door het hof relevant geachte kwantitatieve gegevens moet verzamelen. Naast het feit dat het hof de bewijsaanbiedingen van de Fondsen niet dienend acht, zou nadere bewijslevering naar het oordeel van het hof thans in strijd komen met artikel 20 Rv. In dit geval hebben de Fondsen niet aangetoond dat aan de werkingssfeerbepalingen in de MT-regelingen is voldaan. De omstandigheid dat de Fondsen dat wellicht ook moeilijk kunnen bij een onderneming als de onderhavige geeft op zich geen aanleiding om anders te oordelen dan in dit en de vorige arresten is gedaan. Daarmee ontvalt de grond aan het door de Fondsen in conventie gevorderde, evenals de in hoger beroep gewijzigde vorderingen, en die vorderingen komen dus niet voor toewijzing in aanmerking. Het hof ziet in de buitensporig uitvoerige processtukken van de Fondsen aanleiding om de door geïntimeerden genomen aktes en antwoordaktes te waarderen op één punt per (antwoord)akte. Het wijst de vorderingen van de Fondsen af. Het hof veroordeelt de Fondsen in de proceskosten van de eerste aanleg en het hoger beroep, en begroot die kosten tot op heden aan de zijde van geïntimeerden op € 4.800 aan salaris advocaat en nihil aan getuigentaxen in eerste aanleg en op € 5.114 aan griffierecht en op € 69.126,75 aan salaris advocaat voor het hoger beroep, waarvan € 46.084,50 voor het principaal hoger beroep en € 23.042,25 in het incidenteel hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 20-07-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:2298

Zaaknummer: 200.159.191_01

Rechters: M. van Ham, R.J.M. Cremers en A.W. Rutten

Advocaten: M.J.H. Halsema en P.J.P. Huizen

Wetsartikelen: 8 CAO

RECHTSPRAAK

Werkgever is zijn verplichtingen uit de streefregeling van werknemer nagekomen

Geschil tussen werknemer en werkgever over de uitleg van een streefregeling. Werkgever heeft steeds gedaan waartoe de pensioenbrief hem verplichtte. Anders dan werknemer meent, volgt uit de pensioenbrief niet zonder meer een verplichting voor GDB om bij een veranderde prognose van de koopsomtarieven (als gevolg van dalende rente en stijgende levensverwachting) zijn pensioenaanspraken af te financieren door het voldoen van aanvullende premie. Voor een aanpassing van de pensioenregeling is volgens de pensioenbrief immers pas plaats indien dit naar het oordeel van Zwitserleven nodig is.

Dat de werkgever tijdens de looptijd van de pensioenregeling (periodiek) had moeten (laten) controleren of Zwitserleven wel van toereikende rekenrentes en/of prognoses uitging, zoals werknemer aanvoert, kan niet op de pensioenbrief worden gebaseerd. De norm van goed werkgeverschap gaat naar het oordeel van het hof evenmin zo ver, te minder nu het gaat om een pensioenverzekering waar GDB zelf geen partij bij was en haar verplichtingen inzake de pensioenregeling tegenover werknemer in de pensioenbrief waren opgenomen.

Werknemer is van 10 augustus 1992 tot en met 1 maart 2016 bij (de rechtsvoorgangster van) Glen Dimplex Benelux B.V. (hierna: GDB) in dienst geweest. (De rechtsvoorgangster van) GDB heeft werknemer een pensioentoezegging gedaan. Deze toezegging is op of omstreeks 1 december 1993 vastgelegd in de zogenoemde pensioenbrief. GDB heeft werknemer vanaf 1 januari 2015 laten deelnemen in haar bij Zwitserleven ondergebrachte collectieve

middelloodregeling. De vanaf 1993 lopende pensioenverzekering is in dat verband premievrij gemaakt. In een brief van 23 maart 2016 heeft Zwitserleven onder meer meegedeeld dat het op de pensioenverzekering van werknemer tot 1 januari 2015 opgebouwde premievrije kapitaal, vermeerderd met de gerealiseerde rentewinst, (€ 262.670) hoger is, uitgaande van de huidige tarieven tegen een rekenrente van 5%, dan het benodigd verzekerd kapitaal (€ 251.634) en dat daarom geen aanvullende koopsom is verschuldigd. Werknemer heeft een verklaring voor recht gevorderd dat GDB de pensioenovereenkomst niet correct is nagekomen en een veroordeling van GDB tot primair nakoming van de pensioenovereenkomst door aanvullend pensioenkapitaal te verzekeren, al dan niet bij Zwitserleven, ter verwerving van het toegezegde jaarlijkse ouderdomspensioen ingaande 1 juli 2020 ter grootte van € 19.124. De kantonrechter heeft de vordering afgewezen. Werknemer is hiervan in hoger beroep gekomen. Tussen partijen is in de eerste plaats in geschil of de pensioentoezegging in 1993 meebrengt dat GDB gehouden was het voor werknemer pensioen verzekerde kapitaal jaarlijks te laten herberekenen en eventueel als gevolg van deze herberekeningen aanvullende premie aan Zwitserleven te betalen. Eiser heeft niet weersproken de stelling van GDB dat de pensioenbrief haar geen recht gaf of op haar een verplichting legde zelf koopsomtarieven vast te stellen en dat zij op grond van de pensioenbrief evenmin bevoegd of verplicht was zelf de rekenrente aan te passen. Tussen partijen is niet in geschil dat Zwitserleven de door haar berekende periodieke premie aan GDB in rekening heeft gebracht en dat GDB die premie steeds heeft betaald. Volgens partijen is daarbij jarenlang steeds dezelfde periodieke premie berekend en betaald. GDB heeft daarmee steeds gedaan waartoe de pensioenbrief haar verplichtte. Anders dan werknemer meent, volgt uit lid 3 van artikel 10 van de pensioenbrief niet zonder meer een verplichting voor GDB om bij een veranderde prognose van de koopsomtarieven (als gevolg van dalende rente en stijgende levensverwachting) zijn pensioenaanspraken af te financieren door het voldoen van aanvullende premie. Voor een aanpassing van de pensioenregeling is immers pas plaats – zo bepaalt dat lid 3 – indien dit naar het oordeel van Zwitserleven nodig is. Met een en ander is onvoldoende onderbouwd dat, voorafgaand aan het per 1 januari 2015 premievrij maken van de pensioenregeling van 1993, GDB er – door werknemer en/of door Zwitserleven conform artikel 10 lid 3 van de pensioenbrief – op is gewezen dat wat aan pensioen was beoogd door veranderde tarieven in onvoldoende mate is gefinancierd en dat de verzekering daarom aanpassing behoefde. Het door werknemer in dat verband bij zijn akte ‘meer gespecificeerde’ bewijsaanbod kan dat gebrek aan onderbouwing niet repareren. Aan een bewijsopdracht komt het hof niet toe. Werknemer heeft in hoger beroep betoogd dat GDB zich als goed werkgever niet kan verschuilen achter de fouten die volgens hem door Zwitserleven zijn gemaakt. Uit wat partijen over en weer hebben aangevoerd, lijkt te kunnen worden afgeleid dat Zwitserleven bij zowel de rekenrente voor de opbouw van het verzekerd kapitaal als bij de prognose van de

koopsomtarieven voor de aankoop op de pensioendatum van het benodigde pensioen van (veel) hogere rentestanden is uitgegaan dan actueel aan de orde was en is. Ook in de brief van 23 maart 2016 schrijft Zwitserleven uit te gaan van een rekenrente van 5%, die kennelijk ook door haar in de voorbije jaren is gehanteerd, zodat de pensioenregeling niet in overeenstemming met lid 2 van artikel 10 van de pensioenbrief lijkt te zijn uitgevoerd. Dat GDB tijdens de looptijd van de pensioenregeling (periodiek) had moeten (laten) controleren of Zwitserleven wel van toereikende rekenrentes en/of prognoses uitging, zoals werknemer aanvoert, kan echter niet op de pensioenbrief worden gebaseerd. De norm van goed werkgeverschap gaat naar het oordeel van het hof evenmin zo ver, te minder nu het gaat om een pensioenverzekering waar GDB zelf geen partij bij was en haar verplichtingen inzake de pensioenregeling tegenover werknemer in de pensioenbrief waren opgenomen. Dat GDB er niet steeds op heeft mogen vertrouwen dat Zwitserleven de pensioenregeling naar behoren uitvoerde, zoals werknemer verder stelt, heeft hij tegen de achtergrond van het voorgaande niet uitgewerkt. Het hof ziet zonder toelichting, die niet is gegeven, ook niet in dat en waarom GDB er serieus rekening mee moest houden dat Zwitserleven bij de bepaling van het verzekerd kapitaal en daarmee bij de aan haar in rekening gebrachte premie mogelijk fouten maakte. Het gegeven dat werknemer de pensioenregeling op initiatief van GDB bij Zwitserleven heeft ondergebracht, maakt dat alles niet anders. Uit het voorgaande volgt dat onvoldoende feiten en omstandigheden zijn komen vast te staan op basis waarvan tot het oordeel kan worden gekomen dat GDB tekort is geschoten in een op haar rustende verplichting uit de pensioenbrief. De door werknemer aangehaalde wettelijke affinancieringsplicht richtte zich in dit geval niet rechtstreeks tot een werkgever als GDB. Haar rol was immers beperkt tot het in staat stellen van werknemer als werknemer en verzekerde met een eigen C-polis om de (toen nog mogelijke) individuele pensioenverzekering met Zwitserleven af te sluiten, door het betalen van de door de pensioenuitvoerder berekende premie daarvoor. Zoals overwogen rustte op GDB (zonder bijkomende omstandigheden) evenmin een onderzoeks- of zorgplicht om te bezien of Zwitserleven als pensioenuitvoerder de op haar rustende wettelijke verplichtingen volledig, juist en tijdig nakwam. De slotsom is dat niet kan worden aangenomen dat GDB tegenover werknemer in enige contractuele of wettelijke verplichting is tekortgeschoten. Of dat ook voor Zwitserleven geldt, valt buiten de kaders van deze zaak. Dat wat GDB heeft betaald, levert, zoals overwogen, geen tekortkoming op in wat de pensioenbrief GDB verplicht. De betalingen die GDB deed, vloeiden voort uit pensioenverzekeringsovereenkomst tussen werknemer en Zwitserleven. Dat werknemer meent dat GDB op aangeven van Zwitserleven meer had moeten betalen, maakt dan nog niet dat GDB ongerechtvaardigd is verrijkt. Dat Zwitserleven heeft nagelaten GDB meer te laten betalen komt in de verhouding tussen werknemer en GDB voor zijn rekening en risico.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 27-07-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:7214

Zaaknummer: 200.278.094/01

Rechters: W.F. Boele, A.E.F. Hillen en P.G. Vestering

Advocaten: S.J. Cammelbeeck en Prof. mr. drs. M. Heemskerk

Wetsartikelen: 7:611 BW en 6:2 BW

RECHTSPRAAK

Hof benoemt pensioendeskundige en accountant om verevening na echtscheiding DGA te bepalen

Geschil over verevening en afstorting van in eigen beheer opgebouwd pensioen. De rechtbank heeft beslist dat deskundige advies moet uitbrengen. Naar het oordeel van het hof zijn partijen onderling niet in staat om uitvoering te geven aan de beschikking van de rechtbank van 18 november 2016. De rechtbank geeft in haar dictum geen instructie hoe gehandeld dient te worden indien partijen geen overeenstemming kunnen bereiken over de te benoemen deskundige. Het hof stelt vast dat er tussen partijen een volledige impasse bestaat met betrekking tot de pensioenverevening. De vrouw kan zich verenigen met de vordering van de man om een pensioenadviseur als ook een accountant als deskundigen te benoemen. Nu partijen daar overeenstemming over hebben zal het hof overeenkomstig beslissen. Om een verdere impasse te voorkomen zullen de deskundigen werken onder regie van het hof. Partijen hebben ter zitting op voorhand ingestemd met de door het hof te benoemen deskundigen en de door het hof te formuleren vragen zijn besproken.

Partijen zijn op 1 juni 2007 getrouwd. Bij akte van 11 januari 2008 zijn huwelijkse voorwaarden met elkaar overeengekomen, kort gezegd inhoudende: uitsluiting van iedere gemeenschap van goederen. In artikel 12 van de huwelijkse voorwaarden is de pensioenverevening geregeld.

In lid 2 is bepaald: "In geval van echtscheiding of bij omzetting van het huwelijk in een geregistreerd partnerschap en het beëindigen van dat geregistreerd partnerschap heeft de vereveningsgerechtigde het recht het te verevenen ouderdomspensioen in een eigen recht op ouderdomspensioen om te zetten, mits het betrokken pensioenlichaam instemt met deze

omzetting”.

In lid 3 is bepaald: “Indien sprake is van een pensioen in eigen beheer in de zin van artikel 2 lid 3 letter c Pensioen – en spaarfondsenwet of een hiervoor in de plaats komende regeling, is een echtgenoot die een meer dan marginale zeggenschap heeft in de pensioenuitvoerder in geval van echtscheiding of scheiding van tafel en bed of bij omzetting van het huwelijk in een geregistreerd partnerschap en het beëindigen van dat geregistreerd partnerschap verplicht, om zijn/haar invloed in de pensioenuitvoerder aan te wenden om te bewerkstelligen dat eventuele pensioenaanspraken van de andere echtgenoot door middel van waardeoverdracht worden ondergebracht bij een (onafhankelijke) professionele verzekeringsmaatschappij als bedoeld in artikel 2 lid 1 Pensioen – en spaarfondsenwet of een hiervoor in de plaats komende regeling.”

Bij beschikking van 18 november 2016 is de echtscheiding uitgesproken. De echtscheiding is op 20 april 2017 ingeschreven in het register van de burgerlijke stand. In de beschikking van 18 november 2016 van de rechtbank Den Haag is ter zake pensioen het navolgende beslist: “Partijen zullen een deskundige verzoeken advies uit te brengen over de hoogte van de aanspraak van de vrouw op het door de man opgebouwde pensioen per peildatum. Partijen zullen de kosten van de deskundige delen. Op basis van het door de deskundige vastgestelde bedrag treden partijen met elkaar in overleg over de wijze waarop de aanspraak van de vrouw wordt geëffectueerd. Voor het geval partijen het niet eens worden over de wijze van effectuering bepaalt de rechtbank dat de man het door de deskundige vastgestelde bedrag dient af te storten ten behoeve van een door de vrouw af te sluiten lijfrenteverzekering bij een door de vrouw aan te wijzen verzekeringsmaatschappij, zoals bepaald in de huwelijkse voorwaarden.”

Het hof overweegt als volgt. Uit het eindvonnis van 18 september 2019 volgt dat daarin de vordering van de vrouw inzake pensioenverevening is afgewezen. Naar het oordeel van het hof zijn partijen onderling niet in staat om uitvoering te geven aan de beschikking van de rechtbank van 18 november 2016. De rechtbank geeft in haar dictum geen instructie hoe gehandeld dient te worden indien partijen geen overeenstemming kunnen bereiken over de te benoemen deskundige. Het hof stelt vast dat er tussen partijen een volledige impasse bestaat met betrekking tot de pensioenverevening. Naar het oordeel van het hof treft de grief van de vrouw dus doel. De man heeft eveneens een nieuwe eis geformuleerd. Het hof verwijst naar rechtsoverweging 10. Zoals uit de memorie van antwoord in het voorwaardelijk incidenteel appèl blijkt, kan de vrouw zich verenigen met de vordering van de man om een

pensioenadviseur als ook een accountant als deskundigen te benoemen. Nu partijen daar overeenstemming over hebben, zal het hof overeenkomstig beslissen. Om een verdere impasse te voorkomen zullen de deskundigen werken onder regie van het hof. Partijen hebben ter zitting op voorhand ingestemd met de door het hof te benoemen deskundigen en de door het hof te formuleren vragen zijn besproken. Het hof zal een tweetal deskundigen benoemen die aan het hof dienen te rapporteren. De deskundigen dienen te handelen binnen de door de Hoge Raad gestelde voorwaarden in zijn uitspraak van 14 april 2017. De accountant-deskundige dient te beoordelen of en zo ja, tot welk maximum [Naam 1] B.V. bedrijfseconomisch in staat is om de pensioenrechten van de vrouw af te storten. Bij de beoordeling dient het vennootschappelijk belang van de bv in acht te worden genomen. Onder het vennootschappelijk belang verstaat het hof onder meer dat de belangen van crediteuren en van werknemers zijn gewaarborgd en dat de onderneming kan blijven investeren om de continuïteit te waarborgen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 06-04-2021

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2021:1246

Zaaknummer: 200.271.952/01

Rechters: A.N. Labohm, C.M. Warnaar en R.L.M.C. Janssen

Wetsartikelen: 2 Pensioen- en spaarfondsenwet

RECHTSPRAAK

Verevening pensioen over voorhuwelijks periode overeengekomen in huwelijkse voorwaarden

Geschil bij echtscheiding over verevening pensioen. Man was al tweemaal eerder gehuwd, de eerste maal tot 29 september 1998 en de tweede maal tot 6 augustus 2008. De tweede vrouw heeft afstand gedaan van haar pensioenrechten. In de huwelijkse voorwaarden met de derde vrouw is opgenomen dat de periode waarover zal worden verevend niet de huwelijkse periode is maar de periode vanaf 1 januari 1997 en afspraken over conversie. De vrouw verzoekt om echtscheiding en verevening vanaf 1 januari 1997. De rechtbank oordeelt dat voldoende duidelijk is dat het de bedoeling was om de vereveningsperiode uit te breiden. Nu verevening van het ouderdomspensioen met de vrouw over de periode van het eerste huwelijk niet mogelijk is, kan het verzoek ten aanzien van verevening van het ouderdomspensioen pas vanaf 29 september 1998 worden toegewezen. Verder verklaart de rechtbank voor recht dat het ouderdomspensioen zoals opgebouwd vanaf 29 september 1998 dient te worden geconverteerd en gelast de man zijn volledige en onbelemmerde medewerking te verlenen hieraan.

Geschil bij echtscheiding over verevening pensioen. De man is reeds tweemaal gehuwd geweest. Op 29 september 1998 is zijn (eerste) huwelijk met mevrouw 1 ontbonden. Het huwelijk met zijn tweede vrouw mevrouw 2 is op 6 augustus 2008 ontbonden. Mevrouw 2 heeft afstand gedaan van het recht op het verevenen van het ouderdomspensioen. Partijen zijn op 21 juni 2009 te Amsterdam met elkaar gehuwd. Zij zijn gehuwd op huwelijkse voorwaarden. In de huwelijkse voorwaarden staat onder meer: *Indien het huwelijk van de echtgenoten door echtscheiding wordt ontbonden (...), zullen de door de echtgenoten opgebouwde pensioenaanspraken worden verevend conform het bepaalde in de artikelen 2 en 3 van de Wet*

verevening pensioenrechten bij scheiding, met dien verstande, dat in afwijking van het in artikel 3 van deze wet bepaalde: de periode waarover zal worden verevend niet zal zijn de huwelijkse periode, maar de periode vanaf één januari negentienhonderd en zevennegentig.

Indien het huwelijk door echtscheiding is ontbonden, heeft de vereveningsgerechtigde het recht zijn aanspraken als bedoeld in lid 1, alsmede de aanspraak op nabestaandenpensioen om te zetten in een eigen pensioenaanspraak als bedoeld in artikel 5 van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding, mits de vereveningsgerechtigde binnen zes maanden na de ontbinding van het huwelijk bij aantekende brief heeft meegegeeld aan de vereveningsplichtige van dit recht tot omzetting gebruik te maken.

De omzetting is slechts geldig, indien de betrokken pensioenuitvoerder(s) schriftelijk heeft/hebben verklaard hiermee in te stemmen.

De vrouw heeft verzocht om echtscheiding wegens duurzame ontwrichting van het huwelijk, hetgeen niet is betwist door de man. De rechtbank wijst het verzoek toe. De vrouw heeft, na wijziging van verzoek, verzocht voor recht te verklaren dat het tussen partijen te verevenen pensioen niet zal zijn het pensioen zoals dat tijdens het huwelijk van partijen is opgebouwd, maar het pensioen zoals dat is opgebouwd in de periode vanaf 1 januari 1997 tot aan het einde van het huwelijk. Zij heeft ter onderbouwing van haar standpunt dat het pensioen dient te worden verevend vanaf 1 januari 1997 verwezen naar artikel 9.1 van voornoemde huwelijkse voorwaarden. De rechtbank gaat gezien de verwijzing in de huwelijkse voorwaarden naar artikel 2 en 3 van de Wet Verevening Pensioenen bij Scheiding (WVPS) ervan uit dat partijen in artikel 9.1 van hun huwelijkse voorwaarden een regeling hebben willen treffen ten aanzien van de verevening van ouderdomspensioen. Ingevolge voornoemde wet hebben ex-echtgenoten ieder recht op de helft van het tijdens het huwelijk opgebouwde ouderdomspensioen (pensioenverevening). Het staat ex-echtgenoten echter vrij bij huwelijkse voorwaarden afwijkende afspraken te maken over het ouderdomspensioen, bijvoorbeeld over de verevening van vóór het huwelijk opgebouwd ouderdomspensioen. De rechtbank is van oordeel dat uit de stukken en hetgeen op de mondelinge behandeling is besproken voldoende is gebleken dat partijen ten tijde van het aangaan van de huwelijkse voorwaarden de bedoeling hadden de periode waarover verevening van het ouderdomspensioen volgens de wet plaatsvindt, uit te breiden. Vast staat dat de man reeds tweemaal eerder is gehuwd. Reeds is besproken dat de tweede echtgenote van de man afstand heeft gedaan van het recht tot het verevenen van ouderdomspensioen. Het tweede huwelijk staat derhalve niet aan de weg van verevening van het gedurende het tweede huwelijk door de man opgebouwd ouderdomspensioen. Nu de tweede ex-echtgenote niet het deel van het ouderdomspensioen van de man ontvangt, kan dit deel immers alsnog worden verevend.

Ten aanzien van het tijdens het eerste huwelijk opgebouwde pensioen ligt dat anders. Het eerste huwelijk van de man is pas op 29 september 1998 ontbonden, terwijl in de huwelijkse voorwaarden wordt gesproken over pensioenverevening vanaf 1 januari 1997. Daarmee is er in de periode 1 januari 1997 - 29 september 1998 sprake van een overlapping met een eerder huwelijk. Niet is gesteld of gebleken dat de eerste echtgenote van de man (eveneens) afstand heeft gedaan van pensioenverevening. Uit de door de vrouw overgelegde pensioenbrief van 19 oktober 2020 (bijlage 5 bij brief van 8 februari 2021 van de zijde van de vrouw) blijkt juist dat de pensioenopbouw over de periode 16 juli 1974 tot 29 september 1998 voor de eerste ex-echtgenote van de man is gereserveerd. Nu verevening van het ouderdomspensioen met de vrouw over de periode van het eerste huwelijk niet mogelijk is, kan het verzoek ten aanzien van verevening van het ouderdomspensioen pas vanaf 29 september 1998 (datum ontbinding van het eerste huwelijk van de man) worden toegewezen. De vrouw heeft tevens verzocht voor recht te verklaren dat het ouderdomspensioen geconverteerd dient te worden als bedoeld in artikel 9.2 van de huwelijkse voorwaarden en artikel 5 WVPS. Uit artikel 9.2 van de huwelijkse voorwaarden blijkt dat het de bedoeling van partijen was conversie van ouderdomspensioen alsmede nabestaandenpensioen mogelijk te maken. De man betwist dit ook niet. Uit de eerder genoemde brief van het ABP van 19 oktober 2020 blijkt dat het ouderdomspensioen kan worden verevend vanaf de periode vanaf 29 september 1998 en het nabestaandenpensioen vanaf 6 augustus 2008 tot 22 oktober 2019.

Gelet op al het vorenstaande en gezien het feit dat het verzoek van de vrouw (in afwijking van de huwelijkse voorwaarden) slechts ziet op conversie van het opgebouwde ouderdomspensioen (en niet van het nabestaandenpensioen), zal de rechtbank voor recht verklaren dat het ouderdomspensioen zoals opgebouwd vanaf 29 september 1998, dient te worden geconverteerd en zal de rechtbank de man gelasten zijn volledige en onbelemmerde medewerking te verlenen hieraan.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 14-04-2021

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2021:3207

Zaaknummer: C/13/682157 / FA RK 20-1893 en C/13/699547 / FA RK 21-1931

Rechters: R.M. Troost

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Werknemer valt onder reikwijdte cao sociaal werk; werkgever moet na ontslag vergoedingen betalen en pensioenpremies afdragen

Geschil na opzegging arbeidsovereenkomst door werkgever. De kantonrechter oordeelt dat de werkgever onder de reikwijdte valt van de algemeen verbindend verklaarde cao sociaal werk. De werkzaamheden van de werkneemster vallen volgens de kantonrechter aan te merken als maatschappelijk werk. De kantonrechter bepaalt dat het dienstverband onregelmatig is opgezegd en veroordeelt de werkgever tot betaling van bedragen wegens onregelmatige opzegging, transitievergoeding, achterstallig salaris en overige emolumenten. Tevens veroordeelt hij de werkgever om de werkgever aan te melden bij PFZW en premieafdracht.

Geschil na opzegging arbeidsovereenkomst door werkgever. Werkgever is bij beschikking van 12 januari 2021 in de gelegenheid gesteld om zich uit te laten over de vraag of hij binnen de reikwijdte van de algemeen verbindend verklaarde cao sociaal werk valt omdat werkneemster een aantal van haar nevenverzoeken heeft gegrond op bepalingen uit die cao. Beide partijen hebben rondom de toepasselijkheid van de cao en de functie-indeling een akte genomen. De kantonrechter oordeelt dat werkgever activiteiten met cliënten uitvoert met als doel het bevorderen van de sociale samenhang, participatie in de maatschappij en zelfredzaamheid van de burger, zoals bedoeld is in artikel 1.1.B cao. De kantonrechter oordeelt dat de organisatie van werkgever en de activiteiten die hij binnen die organisatie uitvoert, binnen de werkingssfeer van de cao vallen, hetgeen tot gevolg heeft dat deze algemeen verbindend verklaarde cao van toepassing is op werkgever. Vervolgens moet beoordeeld worden in welke functie, met bijbehorende salarisschaal, werkneemster ingedeeld had moeten worden. De functiebenaming van ambulante begeleider is niet als zodanig opgenomen in het functiehandboek van de cao. De kantonrechter is van oordeel dat werkgever in redelijkheid niet tot de conclusie kon komen dat de werkzaamheden van werkneemster het meest

aansluiten bij het functieprofiel van sociaal pedagogisch werker 2. Werkgever heeft namelijk een aantal belangrijke elementen van de werkzaamheden van werkneemster niet althans onvoldoende meegenomen in zijn toelichting om werkneemster in te delen in de functie van sociaal pedagogisch medewerker 2. De kantonrechter acht van belang, en dat is iets wat niet terugkomt in het functieprofiel van sociaal pedagogisch werker 2, maar wel in die van maatschappelijk werker 1, dat werkneemster externe contacten onderhield met bijvoorbeeld de gemeente. De kantonrechter begrijpt, zo wordt uit het verhandelde geconcludeerd, dat deze contacten onderdeel vormden van de werkzaamheden van werkneemster en van wezenlijk belang waren. Nu de kantonrechter van oordeel is dat de werkzaamheden van werkneemster het meest overeenkomen met de functie van maatschappelijk werker 1, betekent dit dat werkneemster verloond diende te worden conform schaal 8. Werkgever is daarom aan werkneemster twee maandsalarissen van in totaal € 3.257,52 verschuldigd aan vergoeding wegens onregelmatige opzegging van de arbeidsovereenkomst. Gelet op artikel 7:673 lid 2 BW heeft werkneemster recht op een transitievergoeding van € 1.038,61. Werkneemster had in het eerste dienstjaar op basis van schaal 8 trede 0 een bedrag van € 16,31 per uur moeten verdienen. Uit het door werkneemster overgelegde urenoverzicht blijkt dat werkneemster in de periode juni 2019 tot en met april 2020 868,86 uren heeft gewerkt tegen een uurtarief van € 13,50 per uur. In de periode april 2020 tot en met juni 2019 heeft werkneemster 265,58 uren gewerkt voor een uurtarief van € 14,00. Dit betekent dat werkneemster in deze periode € 15.447,73 bruto heeft verdiend, terwijl dit € 18.502,72 bruto had moeten zijn, wat tot gevolg heeft dat werkneemster een bedrag van € 3.299,38 bruto (inclusief 8% vakantiegeld) van werkgever te weinig heeft ontvangen. Werkgever zal dan ook worden veroordeeld tot betaling van dit bedrag. Werkneemster heeft verzocht om werkgever te veroordelen om haar aan te melden bij het pensioenfonds. Werkgever heeft hiertegen geen afzonderlijk verweer gevoerd en daarom zal de kantonrechter werkgever veroordelen om werkneemster binnen één maand na betekening van deze beschikking aan te melden bij het pensioenfonds Zorg en Welzijn (PFZW). Ook zal de kantonrechter werkgever veroordelen om binnen één maand na betekening van deze beschikking over te gaan tot het inhouden en afdragen van de conform de cao juiste werkgeverspremie ouderdoms-, partner-, en arbeidsongeschiktheidspensioen over het verschuldigde loon gedurende het dienstverband alsmede over het achterstallige salaris en over de eindejaarsuitkering.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 26-04-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2021:3057

Zaaknummer: 8888054 \ AR VERZ 20-109

Rechters: B. van den Bosch

Advocaten: M.M.J. Arts en B.M.J. Pelzer

Wetsartikelen: cao sociaal werk en 7:616 BW

RECHTSPRAAK

Man moet achterstallige pensioenverevening betalen aan vrouw

Geschil over afwikkeling na echtscheiding. In hoger beroep vordert de vrouw onder meer achterstallige pensioenverevening van de man voor een bedrag van € 6.806,63. Het hof veroordeelt de man om tegen behoorlijk bewijs van kwijting aan de vrouw te voldoen – ter zake van pensioenverevening – een bedrag van € 6.806,63 te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf 1 mei 2018 tot aan de dag der algehele voldoening.

Geschil over afwikkeling na echtscheiding. Onderdeel van de procedure is de verevening van het pensioen. Uit de eerste grief van de vrouw volgt dat zij een vordering op de man heeft inzake pensioenverevening en wel voor een bedrag van € 6.806,63. In haar toelichting op haar grief heeft zij gesteld dat het huwelijk op 18 juli 2014 is ontbonden en zij vanaf die datum recht heeft op een deel van de door de man opgebouwde pensioenrechten. De betreffende pensioenfondsen hebben respectievelijk tot 1 augustus 2016 en 1 september 2016 het pensioen volledig voldaan aan de man. Na vermelde data zijn de pensioenfondsen het aandeel van de vrouw in het pensioen aan haar gaan uitbetalen. De vrouw is van mening dat de man alsnog haar aandeel in het pensioen aan haar dient uit te betalen. De man heeft verweer gevoerd. De man verwijt de vrouw dat zij laat de formulieren inzake pensioenverevening aan de pensioenfondsen heeft toegestuurd. De man vindt het niet redelijk dat hij alsnog de pensioenaanspraken van de vrouw aan haar dient te betalen. Hij stelt voorts dat, als hij alsnog moet betalen, er sprake is van een onaanvaardbaar rechtsgevolg. In randnummer 8 van zijn memorie van antwoord stelt hij dat het door de vrouw gevorderde bedrag onjuist is omdat hij over de ontvangen pensioenuitkering reeds belasting heeft betaald. Het hof overweegt als volgt. De aanspraak van de vrouw jegens de man is gebaseerd op de Wet verevening pensioenrechten. De man wist dan wel kon weten dat hij vanaf datum ontbinding van het huwelijk met de vrouw diende over te gaan tot pensioenverevening. De man had er dus rekening mee te houden dat hij een deel van het ontvangen pensioen aan de vrouw zou dienen door te betalen. Bij het vaststellen van zijn draagkracht inzake kinderalimentatie had

hij dit als een vaststaand feit kunnen meenemen, dat hij dat niet heeft gedaan komt voor zijn rekening en risico. Voorts is het hof van oordeel dat de man op geen enkele wijze heeft onderbouwd dat er voor hem een noodsituatie ontstaat indien hij een bedrag van € 6.806,63 aan de vrouw moet betalen. Door de verkoop van de woning van partijen beschikt de man over een aanzienlijk vermogen. De man bestrijdt niet de hoogte van de vordering van de vrouw, met dien verstande dat hij slechts aanvoert dat hij al belasting heeft betaald over het bedrag. Dit argument acht het hof niet relevant, aangezien de man het aan de vrouw te betalen bedrag van € 6.806,63 in fiscale aftrek kan nemen terwijl de vrouw over het ontvangen bedrag belasting verschuldigd zal zijn. De grief van de vrouw treft dus doel.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 08-06-2021

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2021:1346

Zaaknummer: 200.272.962/01

Rechters: A.N. Labohm, A.E. Sutorius-van Hees en prof. mr. dr. W. Burgerhart

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Protest ex-ambtenaar tegen hoogte Arubaans pensioen slaagt niet

Arubaanse zaak. Ex-ambtenaar wordt na eervol ontslag wegens bereiken pensioengerechtigde leeftijd pensioenuitkering toegekend. Zij betoogt dat de uitkering bij wijze van pensioen ten onrechte in duur is beperkt tot vijf jaar. Ter zitting is onweersproken bevestigd dat bij het bestreden landsbesluit niet is besloten de aanspraak op een uitkering bij wijze van pensioen te doen beëindigen na verloop van vijf jaar, maar dat de toekenning van de uitkering bij wijze van pensioen aan klaagster is vastgesteld uitgaande van vijf jaar aan vervulde dienstjaren. Klaagster heeft eerst ter zitting, onder overlegging van eveneens eerst ter zitting overgelegde berekeningen, betoogd dat verweerder de hoogte van het pensioen onjuist heeft berekend. Dit betoog laat het gerecht, wegens strijd met de goede procesorde, buiten beschouwing.

Klaagster is op 16 december 1985 in dienst getreden als ambtenaar in tijdelijke dienst bij de voormalige Gezondheidsdienst. Bij landsbesluit van 7 januari 2015 heeft verweerder klaagster met ingang van 1 januari 2015 als ambtenaar in vast pensioengerechtigde dienst benoemd en klaagster gelijktijdig met deze aanstelling opgenomen als deelnemer in het pensioenfonds in de zin van het pensioenreglement van de APFA. Bij landsbesluit van 21 november 2018 heeft verweerder aan klaagster met ingang van 29 oktober 2019 eervol ontslag verleend uit overheidsdienst wegens het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd. Bij brief van 12 november 2019 heeft klaagster verzocht om met ingang van 1 november 2019 in aanmerking te komen voor een uitkering bij wijze van pensioen. Bij het bestreden landsbesluit heeft verweerder aan klaagster met ingang van 29 oktober 2019 een uitkering bij wijze van pensioen toegekend naar reden van Afl. 1.968 's jaars. Klaagster betoogt dat verweerder de uitkering bij wijze van pensioen ten onrechte in duur heeft beperkt tot vijf jaar. Klaagster voert in dit

verband aan dat een uitkering bij wijze van pensioen aan een ambtenaar dient te worden uitgekeerd gedurende zijn leven en niet anderszins in tijd kan worden beperkt. In dit verband doet klagster een beroep op het gelijkheids-, het zorgvuldigheids-, het motiverings- en het rechtszekerheidsbeginsel. Het betoog van klagster berust op een onjuiste lezing van het bestreden landsbesluit en faalt derhalve. Desgevraagd heeft verweerder ter zitting onweersproken bevestigd dat bij het bestreden landsbesluit niet is besloten de aanspraak op een uitkering bij wijze van pensioen te doen beëindigen na verloop van vijf jaar, maar dat de toekenning van de uitkering bij wijze van pensioen aan klagster is vastgesteld uitgaande van vijf jaar aan vervulde dienstjaren. Dat laatste is in overeenstemming met het door hem gevoerde beleid in geval van ambtenaren in tijdelijke dienst, aldus verweerder.

Klagster heeft eerst ter zitting, onder overlegging van eveneens eerst ter zitting overgelegde berekeningen, betoogd dat verweerder de hoogte van het pensioen onjuist heeft berekend. Dit betoog laat het gerecht, wegens strijd met de goede procesorde, buiten beschouwing.

Instantie: Gerecht in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 21-06-2021

ECLI: ECLI:NL:OGAACMB:2021:66

Zaaknummer: AUA202002422

Rechters: M.E.B. de Haseth

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Pensioenregeling verkrijger van toepassing na overname, niet geaccepteerd beëindigingsvoorstel is niet mee overgegaan

Werknemer heeft beëindigingsvoorstel bank (BCP) niet geaccepteerd. Nadien is door overgang van onderneming arbeidsovereenkomst voortgezet met pensioenovereenkomst verkrijger (Chaabi Bank). Werknemer maakt alsnog aanspraak op het beëindigingsvoorstel. De kantonrechter oordeelde dat die vordering was verjaard. Het hof oordeelt dat de vordering is gestuit. Het niet geaccepteerde beëindigingsvoorstel is echter geen recht of verplichting voortvloeiend uit de arbeidsovereenkomst dat door overgang van onderneming op de verkrijger is overgegaan. Het hof oordeelt dat de bank heeft voldaan aan haar informatieverplichting over zijn pensioenaanspraken. Bij de overgang van onderneming van BCP naar Chaabi Bank is werknemer geïnformeerd dat hij ging deelnemen aan de pensioenregeling van Chaabi Bank bij Interpolis, conform de cao Banken. De pensioentoezeggingen van BCP zijn daarmee op grond van artikel 7:664 lid 1 aanhef en onder a BW niet van rechtswege overgegaan op Chaabi Bank.

Werknemer is vanaf 1 oktober 1965 in dienst geweest bij Banque Central Populaire du Maroc (hierna: BCP). In 2009 heeft BCP naast de Marokkaanse pensioenvoorziening een aanvullende premievrije pensioenverzekering met terugwerkende kracht tot 1 januari 2001 bij Aegon afgesloten. In 2009 zijn de activiteiten van BCP via overgang van onderneming overgenomen door Chaabi Bank. In de driepartijenovereenkomst staat dat BCDM de pensioenaanspraken niet zal overnemen. Aan werknemer zullen minimaal gelijke pensioenaanspraken worden toegekend. BCP heeft werknemer voor de overgang een beëindigingsvoorstel gedaan. Werknemer heeft dat voorstel niet geaccepteerd. Op 19 februari

2010 hebben werknemer en Chaabi Bank een arbeidsovereenkomst gesloten. Daarin is onder meer bepaald dat voor werknemer een pensioenvoorziening wordt getroffen en dat werknemer een exemplaar van de personeelsgids heeft ontvangen. Werknemer is per 1 juni 2011 met pensioen gegaan. FNV heeft namens werknemer bij brief van 13 september 2011 aan BCP bericht dat werknemer in december 2009 alsnog de aangeboden beëindigingsregeling wilde accepteren, maar dat ondanks alle moeite die hij daarvoor vervolgens had gedaan, het niet tot een overeenkomst met BCP was gekomen. FNV heeft BCP verzocht aan werknemer alsnog een vertrekregeling aan te bieden en het bedrag van € 300.000 te betalen. BCP is hier niet op ingegaan. Werknemer vordert te verklaren voor recht dat Chaabi Bank is tekortgeschoten in haar verplichting als werkgever door werknemer buiten te sluiten van de vertrekregeling en niet te informeren over zijn pensioenaanspraken. Daarnaast vordert werknemer Chaabi Bank te veroordelen tot betaling van schade. De kantonrechter heeft geoordeeld dat de vordering is verjaard. Het hof oordeelt dat werknemer de vordering per brief d.d. 21 maart 2016 heeft gestuit. Het hof oordeelt dat vaststaat dat werknemer het beëindigingsvoorstel van BCP van 26 oktober 2009 niet heeft geaccepteerd, omdat het voor hem financieel aantrekkelijker was om tot zijn pensioen door te werken bij Chaabi Bank. Vervolgens is werknemer eind 2009 in het kader van een overgang van onderneming ex artikel 7:662 e.v. BW van rechtswege mee overgegaan naar Chaabi Bank. Het niet-geaccepteerde beëindigingsvoorstel van BCP kan niet worden beschouwd als een recht of verplichting voortvloeiend uit de arbeidsovereenkomst met BCP, die door de overgang van onderneming ex artikel 7:663 BW op Chaabi Bank is overgegaan. Eventuele vorderingen uit hoofde van het beëindigingsvoorstel van BCP dienen dan ook jegens BCP te worden ingesteld. Het hof oordeelt dat Chaabi Bank heeft voldaan aan haar informatieverplichting over zijn pensioenaanspraken. In de personeelsgids – waarnaar is verwezen – staat dat het (pensioen)reglement ter inzage ligt bij personeelszaken. Verder oordeelt het hof dat Chaabi Bank bij de overgang van onderneming van BCP naar Chaabi Bank werknemer heeft geïnformeerd dat hij ging deelnemen aan de pensioenregeling van Chaabi Bank bij Interpolis, conform de cao Banken. De pensioentoezeggingen van BCP zijn daarmee op grond van artikel 7:664 lid 1 aanhef en onder a BW niet van rechtswege overgegaan op Chaabi Bank.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 22-06-2021

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2021:1887

Zaaknummer: 200.273.778/01

Rechters: R.J.M. Smit, S.M.M. Garben en I.A. Haanappel-van der Burg

Advocaten: R.F. Gorter en R.P.J. ter Haseborg

Wetsartikelen: 7:663 BW, 7:664 BW, 7:664 lid 1 sub a BW en 3:317 BW

RECHTSPRAAK

Ex-bestuurder niet aansprakelijk voor premie-achterstanden bij bedrijfstakpensioenfonds

Bedrijfstakpensioenfonds Beroepsvervoer over de Weg houdt ex-bestuurder expeditiebedrijf aansprakelijk voor niet afgedragen pensioenpremies. De premies hebben betrekking op de periode dat appellant daarvan bestuurder was. De kantonrechter heeft terecht geoordeeld dat aansprakelijkheid van appellant niet rechtstreeks op artikel 23 Bpf kan worden gebaseerd. Anders dan de kantonrechter oordeelt het hof dat de ex-bestuurder niet aansprakelijk is op grond van onrechtmatige daad. Het hof oordeelt dat het Pensioenfonds niet voldoende heeft onderbouwd dat appellant persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt voor de per saldo niet afgedragen pensioenpremies over de jaren 2006-2008, zodat geen grond is voor het oordeel dat hij onrechtmatig heeft gehandeld tegenover het Pensioenfonds en op die grond schadeplichtig is.

Expeditiebedrijf BV (hierna: het Expeditiebedrijf) is in 1984 opgericht. Appellant was van 1 januari 1988 tot 31 december 2009 zelfstandig bevoegd bestuurder van het Expeditiebedrijf, samen met zijn broer. Per 31 december 2009 is appellant uitgetreden als bestuurder en hebben zijn broer en neef (via een holdingconstructie) het bedrijf voortgezet. Over de jaren 2006 tot en met 2009 heeft het Pensioenfonds, op basis van de door het Expeditiebedrijf aangeleverde gegevens, (voorschot)premienota's toegezonden. Het Expeditiebedrijf heeft deze premienota's voldaan. De premienota's zijn daarna herzien. Het Pensioenfonds heeft in verband met overwerkuren op 16 mei 2014 een premienota aan het Expeditiebedrijf verzonden die betrekking had op de jaren 2006 tot en met 2009 voor een nog te betalen bedrag van € 373.120,45. Dit bedrag is later bij creditnota van 21 oktober 2015 verlaagd met € 82.595,04. Het Expeditiebedrijf heeft de factuur bestreden. Het Pensioenfonds heeft daarvoor een dwangbevel uitgevaardigd. In de naar aanleiding daarvan gevoerde verzetprocedure is het

Expeditiebedrijf bij arrest van dit hof van 24 januari 2017 in het ongelijk gesteld. Het Expeditiebedrijf verricht vanaf 2012 geen activiteiten meer. Het Pensioenfonds heeft bij brief van 23 augustus 2018 appelland (en zijn broer en neef) hoofdelijk aansprakelijk gesteld voor de door het Expeditiebedrijf niet afgedragen pensioenpremies op grond van artikel 23 Wet Bpf. Volgens deze brief is appelland hoofdelijk aansprakelijk omdat het Expeditiebedrijf niet volledig aan zijn verplichtingen heeft voldaan. Op 29 augustus 2018 heeft het Pensioenfonds conservatoir beslag gelegd op onder meer de woning van appelland. De kantonrechter heeft de stellingen van het Pensioenfonds zo opgevat dat appelland niet aansprakelijk wordt gehouden op grond van artikel 23 Bpf omdat hij in de drie jaar voor de verzending van de pensioennota van 16 mei 2014 geen bestuurder was van het Expeditiebedrijf, maar op grond van onrechtmatige daad (bestuurdersaansprakelijkheid). In hoger beroep betoogt het Pensioenfonds dat een gewezen bestuurder op grond van artikel 23 Wet Bpf altijd aansprakelijk is voor materieel tijdens de periode van zijn bestuur niet of te weinig afgedragen pensioenpremies en dat een bestuurder niet aan die aansprakelijkheid kan ontkomen door ontslag te nemen. Het hof verwerpt dit standpunt dat erop neer komt dat voor de gewezen bestuurder aan de driejaarstermijn in artikel 23 vierde lid Bpf geen betekenis toekomt en de gewezen bestuurder te allen tijde jegens een pensioenfonds aansprakelijk zou zijn voor tijdens zijn bestuurderschap te weinig afgedragen pensioenpremies op grond van het bewijsvermoeden ten gunste van een pensioenfonds dat in artikel 23 Wet Bpf is opgenomen. Voor dit standpunt – waarbij gewezen bestuurders in een veel nadeliger positie verkeren dan zittende bestuurders – bieden de tekst en de ontstaansgeschiedenis van de wet echter geen enkel aanknopingspunt. De kantonrechter heeft terecht geoordeeld dat aansprakelijkheid van appelland niet rechtstreeks op artikel 23 Bpf kan worden gebaseerd. Het hof zal vervolgens beoordelen of appelland op grond van onrechtmatige daad de schade van het Pensioenfonds dient te vergoeden die het gevolg is van het niet voldoen aan zijn pensioenpremieverplichtingen door het Expeditiebedrijf. Het hof stelt vast dat het Pensioenfonds geen concrete feiten en omstandigheden heeft gesteld op grond waarvan aannemelijk is dat appelland een persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt. Het Pensioenfonds komt alleen met een opsomming van algemeenheden, zoals dat appelland onvoldoende alert is geweest. Anders dan het Pensioenfonds stelt, volgt uit de hiervoor vastgestelde feiten niet dat het Expeditiebedrijf ten tijde van het bestuurderschap van appelland jarenlang bij de werknemers pensioenbijdragen heeft geïnd die niet aan het Pensioenfonds zijn afgedragen. De voorschotnota's over de jaren 2006 tot en met 2009 zijn steeds voldaan. Het probleem is ontstaan bij de beide creditnota's van 2009, waarbij het Pensioenfonds op grond van onjuiste informatie van het Expeditiebedrijf de pensioennota's over de jaren 2006-2008 heeft herzien en verlaagd met een bedrag dat zelfs hoger is dan het bedrag dat zij nu over die jaren van appelland vordert. De opgaven die de boekhouder van het

Expeditiebedrijf over de jaren 2006-2008 aan het Pensioenfonds had verstrekt waren onjuist want zij bevatten niet de gewerkte overuren. Of die uren mogelijk wel als meeruren waren aangegeven, kan het hof verder in het midden laten. Dat appellant in deze onjuiste opgave zelf de hand heeft gehad of er destijds weet van had dat de opgaven onjuist waren, is door het Pensioenfonds niet gesteld. De omstandigheid dat de bedragen gemoeid met de creditnota's van 2009 voor de gewone bedrijfsvoering zijn gebruikt, is onvoldoende om een persoonlijk ernstig verwijt voor appellant aan te nemen. Het Pensioenfonds heeft ook niet bestreden dat op het moment van uittreden van appellant als bestuurder het Expeditiebedrijf solvabel was en ook in staat was om zonedig het met de creditnota's gemoeide bedragen weer aan het Pensioenfonds te voldoen. Het hof oordeelt dat het Pensioenfonds niet voldoende heeft onderbouwd dat appellant persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt voor de per saldo niet afgedragen pensioenpremies over de jaren 2006-2008, zodat geen grond is voor het oordeel dat hij onrechtmatig heeft gehandeld tegenover het Pensioenfonds en op die grond schadeplichtig is.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 29-06-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:6375

Zaaknummer: 200.271.806/01

Rechters: J.H. Kuiper, I. Tubben en J. Smit

Advocaten: R.S. van der Spek en E. Bakhuis

Wetsartikelen: Art. 23 Wet Bpf en Art. 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Echtscheidingsconvenant met afstand pensioenrechten van toepassing

Ex-vrouw procedeert tegen dochter van overleden ex-echtgenoot. In het echtscheidingsconvenant is wederzijds afstand gedaan van pensioenrechten. Het hof verwerpt het argument dat het echtscheidingsconvenant buiten toepassing moet worden gelaten op grond van de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid.

Het gaat in deze zaak om de vraag of de bepaling over – samengevat – de wederzijdse afstand van pensioenrechten in het echtscheidingsconvenant tussen appellante en haar ex-echtgenoot op grond van de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid, buiten toepassing moet worden verklaard. De ex-echtgenoot is overleden. Appellante procedeert tegen de dochter van de ex-echtgenoot. Op 3 januari 2018 is de echtscheidingsbeschikking ingeschreven in de daartoe bestemde registers van de burgerlijke stand. Het convenant is tot stand gekomen door tussenkomst van een mediator. Het convenant is op 9 oktober 2017 door appellante en de vader van geïntimeerde ondertekend. In het convenant is, voor zover in hoger beroep van belang, het hiernavolgende opgenomen: “ Artikel 9 Regeling pensioenverevening 9.1. Partijen doen over en weer afstand van eventueel door de ander opgebouwde pensioenaanspraken. Toepassing van de wet verevening pensioenrechten wordt nadrukkelijk uitgesloten. Partijen doen afstand van elkanders pensioenaanspraken omdat beiden een eigen pensioen hebben opgebouwd en onafhankelijk willen zijn van elkaar. Er wordt zowel afstand gedaan van het ouderdomspensioen als van het bijzonder nabestaandenpensioen/bijzonder partnerpensioen.” Gedurende het huwelijk heeft de vader van geïntimeerde pensioenrechten opgebouwd bij TKP Pensioen (het pensioenfonds voor de Post) en SPOV (het pensioenfonds voor het openbaar vervoer).

Op 27 juni 2018 is de vader van geïntimeerde overleden. Geïntimeerde is zijn enig erfgenaam. Het hof oordeelt als volgt. Uit de omstandigheid dat het beroep van appellante op het buiten toepassing laten van artikel 9 van het convenant, gelet op de redactie van die bepaling (ook) betrekking heeft op het nabestaandenpensioen van de vader van geïntimeerde, volgt reeds dat

appellante belang heeft bij haar vordering. Het overlijden van de vader van geïntimeerde staat immers (juist) niet in de weg aan de uitkering van een nabestaandenpensioen. Dit is slechts anders voor het ouderdompensioen. Dit betekent dat artikel 9 van het convenant dient te worden uitgelegd. Die uitleg dient plaats te vinden aan de hand van de zogenoemde Haviltex-maatstaf. Gelet op de redactie van artikel 9 mag worden verondersteld dat het de uitdrukkelijke bedoeling van appellante en de vader van geïntimeerde is geweest om afstand te doen van “elkanders pensioenaanspraken”. In deze bepaling van het convenant wordt namelijk deze keuze (en daarmee de bedoeling van partijen) uitgelegd: *“omdat beiden een eigen pensioen hebben opgebouwd en onafhankelijk willen zijn van elkaar”*. Het gaat derhalve om een tweetal argumenten, die overigens ook in onderling verband moeten worden gezien met de overige bepalingen van het convenant en waarbij ervoor is gekozen om (het verschil in) de omvang van de pensioenaanspraken niet nader te duiden. Verder noemt artikel 9 uitdrukkelijk naast het ouderdompensioen ook het “bijzonder nabestaandenpensioen/bijzonder partnerpensioen”, waaruit volgt dat partijen de bedoeling hadden om van beide vormen van pensioen afstand te doen. Waarom dit anders zou zijn, laat appellante na toe te lichten. De stelling van appellante in eerste aanleg dat er geen “rechtens relevante reden” is voor de gedane afstand van het nabestaandenpensioen, laat onverlet dat appellante en de vader van geïntimeerde ten tijde van het sluiten van het convenant kennelijk argumenten – al dan niet rechtens relevant – hadden om deze keuze te maken.

Het voorgaande betekent dat appellante en de vader van geïntimeerde (en derhalve thans geïntimeerde als enig erfgenaam) redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten dat zij afstand hadden gedaan van elkaars rechten op ouderdoms- en nabestaandenpensioen. De vraag die vervolgens moet worden beantwoord is of uitvoering van artikel 9 van het convenant naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar jegens appellante moet worden geacht omdat sprake zou zijn van een onevenwichtigheid (en dan, alleen nog nu de vader van geïntimeerde is overleden) voor wat betreft het nabestaanden/partnerpensioen. Die vraag moet naar het oordeel van het hof ontkennend worden beantwoord. Het hof wijst daarbij op de volgende feiten en omstandigheden. Het hof stelt voorop dat allereerst niet kan worden vastgesteld in hoeverre sprake is van de door appellante gestelde onevenwichtigheid. Appellante heeft immers geen overzicht van haar eigen pensioen overgelegd (ook niet bij conclusie van repliek nadat geïntimeerde hiervoor al in randnr. 9 van de conclusie van antwoord aandacht had gevraagd). Aldus kan niet worden vastgesteld dat appellante hierdoor aanzienlijk is benadeeld. Voor zover appellante betoogt dat nakoming van artikel 9 van het convenant naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is omdat, kort gezegd, de mediator en de advocaat die het gezamenlijk verzoek tot echtscheiding indienden, in hun zorgplicht (tuchtrechtelijk) tekort zouden zijn geschoten, treft ook dat betoog geen doel. Appellante heeft gesteld dat de mediator haar (en de vader van geïntimeerde) niet goed

zou hebben geïnformeerd, zij op de mediator heeft vertrouwd en zelf over onvoldoende kennis beschikte en de advocaat niet voor de indiening van het verzoekschrift tot echtscheiding met haar zou hebben gesproken. Die omstandigheden hebben echter betrekking op de rechtsverhouding tussen appellante en de mediator en de advocaat en niet op de rechtsverhouding tussen appellante en (thans) geïntimeerde. Bovendien komen die omstandigheden voor rekening en risico van appellante en niet van geïntimeerde. Overigens heeft de advocaat het convenant bij het verzoekschrift tot echtscheiding (sprake was van een gemeenschappelijk verzoek tot echtscheiding) gevoegd. Daarbij is zelfs verzocht te bepalen dat het convenant deel uitmaakt van de echtscheidingsbeschikking. Kennelijk vormde de gestelde handelwijze van de mediator en de advocaat geen belemmering daarvoor en gaf dat appellante kennelijk evenmin aanleiding om zich te beraden en/of nader advies bij derden in te winnen. Dit pleit juist voor de gehoudenheid van appellante aan het bepaalde in artikel 9. Voorts treft ook het beroep van appellante op een arrest van het hof Amsterdam geen doel. In die zaak ging het immers om de verevening van ouderdomspensioen. In deze zaak gaat het echter om een nabestaandenpensioen. Dit zijn verschillende vormen van pensioen en daarmee zijn (in grootte aanzienlijk) afwijkende financiële belangen gemoeid (zoals ook in deze zaak het geval is), zodat het arrest van het hof Amsterdam zich niet leent voor een analoge toepassing. Ten slotte is, als achteraf blijkt dat sprake zou zijn van een financiële onevenwichtigheid ten nadele van appellante (hetgeen, zoals het hof reeds heeft overwogen, niet kan worden vastgesteld), dit geen omstandigheid waaruit moet worden afgeleid dat naleving van artikel 9 – in het licht bezien van alle overige feiten en omstandigheden – naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 29-06-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:2015

Zaaknummer: 200.288.811_01

Rechters: P.P.M. van Reijssen, M.J. van Laarhoven en G.J. Vossestein

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Stichting valt onder werkingssfeer PFZW, premielvorderingen deels verjaard

Kern van het geschil is of de stichting onder de werkingssfeer van PFZW valt en of de premievorderingen verjaard zijn. De kantonrechter verklaart voor recht dat de vordering van PFZW tot betaling van pensioenpremies vanaf 1 april 1996 tot 23 april 2013 is verjaard en verklaart voor recht dat FSAN over de periode van 23 april 2013 tot 1 januari 2016 en de jaren 2017 en 2018 valt onder de werkingssfeer van de verplichtstelling van PFZW en dat zij gedurende die periode de statuten, reglementen en de daarop gebaseerde besluiten van PFZW moet naleven en verplicht is om aan PFZW werknemersgegevens te verstrekken en premies te betalen.

Deze zaak gaat over de vraag of de Stichting (hierna: FSAN) onder de werkingssfeer valt van het Besluit verplichtstelling tot deelneming in het bedrijfstakpensioenfonds Zorg en Welzijn (verder te noemen: het verplichtstellingsbesluit). Is dit het geval, dan is FSAN verplicht tot aanmelding van haar werknemers als deelnemer, tot het verstrekken van gegevens over haar werknemers en tot betaling van premie aan PFZW. Voordat de kantonrechter toekomt aan de vraag of de activiteiten van FSAN inhoudelijk onder de werkingssfeer van de verplichtstellingsbeschikking(en) van PFZW vallen, moet eerst het beroep van FSAN op verjaring en rechtsverwerking worden beoordeeld.

De verplichting tot premieafdracht van een werkgever die tot aansluiting bij een bedrijfstakpensioenfonds verplicht is, ontstaat van rechtswege op het moment dat aan de voorwaarden voor verplichte deelneming wordt voldaan. Het gaat hier om een periodieke verplichting tot betaling van pensioenpremie. Hierop is in beginsel de verjaringstermijn van vijf jaar van artikel 3:308 BW van toepassing. Die verjaringstermijn begint te lopen na aanvang van de dag, volgende op die waarop de vordering opeisbaar is geworden. Dit artikel gaat ervan uit dat de schuldeiser bekend is met de wederpartij jegens wie hij een vordering heeft. Indien

de schuldeiser, in dit geval PFZW, naar objectieve maatstaven pas later bekend is geworden of had kunnen worden met de vordering op de werkgever, dan geldt ingevolge artikel 3:306 BW een verjaringstermijn van twintig jaar vanaf het moment waarop de vordering tot premieafdracht van rechtswege is ontstaan.

De kantonrechter acht in dit geval voldoende komen vast te staan dat PFZW al vanaf 1996 bekend was met de verplichte deelneming van FSAN in het pensioenfonds, zodat de verjaringstermijn van vijf jaar geldt. Naar aanleiding van de aanmelding van FSAN heeft PFZW immers op 23 juli 1996 vastgesteld dat FSAN voldoet aan de voorwaarden genoemd in het verplichtstellingsbesluit en per 1 april 1996 verplicht is aangesloten. Vanaf dat moment kon PFZW tot heffing van premies overgaan. PFZW heeft ook aangekondigd dat zij dit zou doen, maar zij heeft hier geen gevolg aan gegeven. PFZW heeft in 2003 weliswaar driemaal tevergeefs aan FSAN gevraagd om inlichtingen te verschaffen, maar ook dit heeft niet geleid tot het doen van nader onderzoek of het opleggen van (ambtshalve) premienota's. Gelet op de aansluiting per 1996 had dit wel van PFZW mogen worden verwacht. PFZW heeft vanaf 1996 verzuimd (ambtshalve) premienota's aan FSAN te sturen. Zij is hier eerst bij brief van de deurwaarder van 23 april 2018 toe overgegaan. Deze brief moet worden beschouwd als stuitingshandeling, nu FSAN hieruit kon begrijpen dat PFZW van mening is dat zij jegens FSAN een vordering heeft ter zake van premieachterstand. Dit leidt er op grond van 3:308 BW toe dat de vordering van PFZW tot 23 april 2013 is verjaard. De door FSAN gevorderde verklaring voor recht is in zoverre toewijsbaar. Er zijn geen omstandigheden die maken dat het beroep op verjaring in dit geval naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Het staat tussen partijen vast dat sprake is van verplichte deelname aan PFZW indien FSAN voldoet aan de volgende vijf voorwaarden: (1) FSAN moet een rechtspersoon zijn; (2) FSAN moet haar inkomsten geheel of ten dele direct of indirect ontvangen van de overheid; (3) FSAN moet een werkgever zijn in het welzijnswerk en de maatschappelijke dienstverlening; (4) FSAN verleent maatschappelijke zorg of hulp in de vorm van sociaal-cultureel werk en/of welzijn minderheden, vluchtelingen en asielzoekers (5). FSAN moet voor meer dan 50% van de inkomsten maatschappelijke zorg of hulp verlenen. De rechtbank constateert dat aan de eerste vier voorwaarden is voldaan. Daarom komt het aan op de vraag of FSAN voor meer dan 50% van de inkomsten maatschappelijke zorg of hulp verleent. PFZW heeft bij conclusie van dupliek als productie 34 een tabel overgelegd van de baten (ontvangen subsidies) per project. Ter zitting heeft zij hiervan een beter leesbare kopie verstrekt. FSAN kan zich vinden in de in die productie opgenomen bedragen. Uit deze productie blijkt dat zij vanaf 2013 tot en met 2018 voor meer dan 50% van haar inkomsten maatschappelijke zorg of hulp heeft verleend in het kader van projecten die zijn gericht op het uitbannen van VGV. Alleen in 2016 was dit niet het geval. Dit alles heeft tot gevolg dat FSAN over de periode van 23 april 2013 tot 1 januari 2016 en de jaren 2017 en 2018 valt onder de

werkingsfeer van de verplichtstelling van PFZW. Over die periode is zij verplicht tot aanmelding van haar werknemers als deelnemer, tot het verstrekken van gegevens over haar werknemers en tot betaling van premie aan PFZW. De door PFZW in reconventie gevorderde verklaring voor recht is in zoverre toewijsbaar. De kantonrechter kan uit de overgelegde stukken niet beoordelen of de verplichte deelname van FSAN in PFZW ook na 2018 geldt. Hiervoor hebben partijen onvoldoende (financiële) gegevens verstrekt. De kantonrechter verklaart voor recht dat de vordering van PFZW tot betaling van pensioenpremies vanaf 1 april 1996 tot 23 april 2013 is verjaard en verklaart voor recht dat FSAN over de periode van 23 april 2013 tot 1 januari 2016 en de jaren 2017 en 2018 valt onder de werkingssfeer van de verplichtstelling van PFZW en dat zij gedurende die periode de statuten, reglementen en de daarop gebaseerde besluiten van PFZW moet naleven en verplicht is om aan PFZW werknemersgegevens te verstrekken en premies te betalen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 30-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2021:2910

Zaaknummer: 8962297 AR VERZ 21-1

Rechters: B. van den Bosch

Advocaten: M. Arends en R. Craenen

Wetsartikelen: 7:669 BW, 7:669 lid 3 BW, 7:669 lid 3 sub e BW, 7:669 lid 3 sub g BW, 7:671b BW en 7:673 BW

RECHTSPRAAK

Verplichtstelling aan Nederlands pensioenfonds geen discriminatie naar nationaliteit

Notaris stelt dat pensioenfonds notariaat en notariële broederschap onrechtmatig hebben gehandeld door pensioenwijzigingen in 2007 en 2014 door te voeren zonder compensatie- of overgangsmatregelen. Tevens stelt hij dat de verplichtstelling nietig is en verzoekt hij om prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie EU of de verplichtstelling aan een Nederlands pensioenfonds discriminatie naar nationaliteit is. De rechtbank wijst de vorderingen af. De vorderingen voor wat betreft 2007 zijn verjaard. Het niet treffen van compensatie- of overgangsmatregelen bij wijziging van de pensioenreglementen is niet onrechtmatig. De verplichtstelling is niet in strijd met het Europese verbod op de beperkingen van vrij verkeer van diensten.

Eiser is vanaf 21 mei 2014 werkzaam als toegevoegd notaris (in loondienst). Voor die tijd was hij werkzaam als kandidaat-notaris (in loondienst). Hij neemt sinds 1 september 1988 deel aan de verplichtgestelde pensioenregeling voor het notariaat. Volgens hem hebben het pensioenfonds notariaat (SPN) en de notariële broederschap KNB onrechtmatig jegens hem gehandeld met betrekking tot de wijzigingen van de Pensioenreglementen 2007, 2014 en/of 2016 van SNPF.

Ten eerste hebben SNPF en KNB onrechtmatig gehandeld door de wijzigingen van de pensioenregeling in 2007 en 2014 door te voeren zonder compensatie- of overgangsmatregelen te treffen, terwijl voor werkgevers in het notariaat de (toekomstige) premiebijdrage voor werknemers zoals eiser aanzienlijk werd verlaagd. Ten tweede hebben zij hun zorgplicht geschonden door gebrekkig te communiceren over de wijzigingen van het pensioenreglement in 2007 en 2014, aldus eiser. Hij betreft ook de Staat in de procedure en vordert een verklaring voor recht dat de verplichtstelling van de notariële pensioenregeling

nietig is. Daarnaast verzoekt hij de rechtbank om aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te Luxemburg een prejudiciële vraag te stellen of de verplichtstelling aan een Nederlands pensioenfonds een inbreuk vormt op de nationaliteitseis van artikel 56 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) en zo ja, welke rechtvaardigingsgronden dan kunnen gelden. Volgens hem is de verplichtstelling van SPN in strijd met het vrij verkeer van diensten zoals neergelegd in artikel 56 VWEU, omdat sprake is van directe discriminatie naar nationaliteit en daar geen rechtvaardigingsgrond voor bestaat. Op grond van artikel 113a Wna zijn notarissen, kandidaat-notarissen en toegevoegd notarissen immers verplicht deel te nemen in een *Nederlands pensioenfonds*. Dit levert directe discriminatie naar nationaliteit op.

SPN en KNB beroepen zich als meest verstrekkende verweer op verjaring van de vorderingen van eiser. Dit beroep slaagt voor zover de vorderingen van eiser zich richten tegen het Pensioenreglement 2007. Anders dan eiser ter zitting naar voren heeft gebracht, kwalificeren zijn vorderingen niet als uitkeringsvorderingen in de zin van artikel 59 Pensioenwet (Pw). De verjaringsregeling ten aanzien van vorderingen die strekken tot schadevergoeding kan verder niet worden omzeild door de wijze waarop het petitum in de dagvaarding is geformuleerd. De verjaringstermijn voor rechtsvorderingen tot vergoeding van schade belooft op grond van artikel 3:110 lid 1 BW vijf jaar vanaf de dag nadat de benadeelde zowel met de schade als de daarvoor aansprakelijke persoon bekend is geworden. In dit geval is de verjaringstermijn op zijn laatst ingegaan op de dag na publicatie van het besluit tot goedkeuring van de wijzigingen van het pensioenreglement in de Staatscourant, waarmee die wijzigingen ook in werking zijn getreden. Dit is voor het Pensioenreglement 2007 op 25 februari 2008 geweest. Die verjaringstermijn is verstreken vijf jaar na 26 februari 2008, derhalve op 26 februari 2013. Uit niets blijkt dat eiser SNPF en KNB voordien aansprakelijk heeft gesteld voor de door hem geleden schade als gevolg van het Pensioenreglement 2007. Daarmee zijn de vorderingen van eiser verjaard voor zover deze zien op het Pensioenreglement 2007. Met betrekking tot de gevorderde verklaring voor recht, kort gezegd, dat het Pensioenreglement 2007 nietig is, overweegt de rechtbank als volgt. De verjaringstermijn van een tot vernietiging van een besluit strekkende vordering is eveneens verlopen, namelijk op 25 februari 2011, drie jaar nadat de bevoegdheid om deze vernietigingsgrond in te roepen, aan eiser ten dienste is komen te staan (art. 3:52 lid 1 onder d BW). Eiser verwijt SPN dat in de Pensioenreglementen 2014 en 2016 geen overgangs- of compensatieregeling is getroffen ter tegemoetkoming of vergoeding van het financieel nadeel dat hij vanwege de toen in werking getreden wijzigingen van het pensioenreglement stelt te hebben geleden. De rechtbank moet in de eerste plaats toetsen of SNPF door bij de wijzigingen in 2014 en 2016 na te laten een overgangs- of compensatieregeling te treffen onrechtmatig, dat wil zeggen in strijd met een wettelijke of ongeschreven maatschappelijke zorgvuldigheidsnorm, tegenover eiser als individuele

deelnemer in SNPF heeft gehandeld. Voor zover eiser stelt dat SNPF met voornoemde wijzigingen inbreuk op een recht heeft gemaakt, faalt die stelling, nu zijn pensioenaanspraken eerst in de toekomst opeisbare vorderingen omvatten. SNPF heeft de bevoegdheid om het pensioenreglement te wijzigen. Inherent aan die bevoegdheid is dat eiser geen recht heeft op een pensioenregeling die gedurende de periode van zijn deelneming ongewijzigd blijft. Verder is niet in geschil dat het pensioenreglement, en daarom ook wijzigingen ervan, een verplicht karakter hebben en collectief geldt voor notarissen, toegevoegd notarissen en kandidaat-notarissen. Eiser als individuele kandidaat-notaris en later toegevoegd notaris heeft geen beslissende zeggenschap in de totstandkoming van die wijzigingen en kan de toepassing ervan in zijn geval ook niet weigeren. Eiser heeft onvoldoende feiten aangedragen die tot de conclusie kunnen leiden dat SNPF bij de wijzigingen van het pensioenreglement in 2014 en 2016 een wettelijke of ongeschreven maatschappelijke zorgvuldigheidsnorm tegenover hem heeft geschonden. Eiser stelt daarnaast dat SNPF op grond van het ongeschreven recht tegenover hem als individuele deelnemer een zorgplicht had die haar verplichtte tot het treffen van een overgangs- of compensatieregeling. De rechtbank overweegt dat op SNPF in beginsel geen verdergaande zorgplicht tegenover individuele deelnemers rust dan die voortvloeit uit artikel 113a Wna. Zonder nadere toelichting, die eiser niet heeft gegeven, valt niet in te zien welke concrete ongeschreven rechtsnorm SNPF jegens hem dwingt tot het treffen van een regeling zoals eiser voor ogen heeft. Niet is komen vast te staan dat SNPF bij de totstandkoming van de Pensioenreglementen 2014 en 2016 onrechtmatig tegenover eiser heeft gehandeld.

Eiser stelt aan de orde of de verplichte deelneming van notarissen, kandidaat-notarissen en toegevoegd notarissen in een Nederlands bedrijfstakpensioenfonds, namelijk SPN, verenigbaar is met het Europese verbod op beperkingen van het vrij verkeer van diensten (art. 56 VWEU). De verplichte deelneming aan een Nederlands bedrijfstakpensioenfonds op grond van artikel 113a Wna maakt volgens hem een verboden rechtstreeks onderscheid naar nationaliteit. De rechtvaardigingsgronden die gelden in het geval sprake is van een inbreuk op de mededinging (art. 106 lid 2 VWEU) zijn niet van toepassing.

Allereerst geldt dat uit artikel 113a Wna niet blijkt dat sprake is van een rechtstreeks onderscheid naar nationaliteit, wel dat sprake is van exclusiviteit. De notarissen, toegevoegd notarissen en kandidaat-notarissen nemen deel in een door de minister aan te wijzen pensioenfonds. Feitelijk is wel een rechtspersoon naar Nederlands recht aangewezen, namelijk SPN. Daarmee komen pensioenuitvoerders uit andere landen niet (meer) in aanmerking als pensioenfonds waaraan bij uitsluiting moet worden deelgenomen. Dat is inherent aan het aangaan van een langlopende verbintenis en hieruit volgt niet zonder meer een verboden onderscheid naar nationaliteit (vergelijk advocaat-generaal Mok, conclusie voor

HR 5 februari 1999, ECLI:NL:HR:1999:AZC2843 (*Albany*)).

Verder geldt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie zich inmiddels meerdere keren heeft uitgesproken over de vraag of de verplichtstelling van Nederlandse pensioenfondsen in strijd is met het Europese mededingingsrecht. In de arresten *Albany*, *Brentjens* en *Drijvende Bokken* is vastgesteld dat de artikelen 102 en 106 VWEU (toen nog art. 82 en 90 EG-Verdrag) er niet aan in de weg staan, dat de overheid een pensioenfonds een uitsluitend recht verleent in een bepaalde bedrijfstak een aanvullende pensioenregeling te beheren (arresten van 21 september 1999 in zaak C-67/96, *Albany*, ECLI:EU:C:1999:430; zaak C-219/97, *Drijvende Bokken*, ECLI:EU:C:1999:437; en zaak C-115/97, *Brentjens*, ECLI:EU:C:1999:434). In het arrest *Pavlov* oordeelde het HvJ EU in overeenkomstige zin over een beroepspensioenfonds (arrest van 12 september 2000 in gevoegde zaken C-180/98 tot en met C-184/98, *Pavlov*, ECLI:EU:C:2000:428). In de kern volgt uit deze rechtspraak, voor zover hier relevant, dat het uitsluitend recht van een bedrijfspensioenfonds in een bedrijfstak de aanvullende pensioenen te beheren op grond van artikel 106 lid 2 VWEU kunnen worden gerechtvaardigd als een maatregel die noodzakelijk is voor de vervulling van een aan dit fonds opgedragen bijzondere sociale taak van algemeen belang. Anders dan eiser is de rechtbank van oordeel dat uit deze rechtspraak óók volgt dat verplichte deelneming aan het in Nederland verplicht gestelde bedrijfstakpensioenfonds voor het notariaat, verenigbaar is met het door het Unierecht gewaarborgde vrij verkeer van diensten. Wat maakt dat het de Staat op grond van het VWEU wél is toegestaan om bij uitsluiting deelneming aan een (Nederlands) bedrijfstakpensioenfonds verplicht te stellen in het kader van de mededinging, maar niet in het kader van het vrij verkeer van diensten, heeft eiser niet duidelijk gemaakt. De rechtbank zoekt aansluiting bij de conclusie van advocaat-generaal Koopmans voor het arrest van de Hoge Raad van 22 oktober 1993, ECLI:NL:HR:1993:ZC1105 (*Van Schijndel*), punt 24. De toegang tot de pensioenmarkt van buitenlandse pensioenuitvoerders wordt ook in dit geval niet belemmerd doordat het grensoverschrijdende dienstenverkeer tussen de lidstaten wordt beperkt, maar doordat aan het beroepstakpensioenfonds een (quasi)monopoliepositie is toegekend. Uit dit arrest, het arrest van de Hoge Raad van 6 juni 1997, ECLI:NL:HR:1997:AG1530 (*Drijvende Bokken*) en het eerdergenoemde arrest van de Hoge Raad van 5 februari 1999 (*Albany*) blijkt dat als sprake zou zijn van onverenigbaarheid met het VWEU, het wezenlijke kenmerk daarvan ligt op het terrein van het mededingingsrecht en niet op dat van het vrij verkeer van diensten. Eiser heeft geen feiten en omstandigheden aangevoerd die meebrengen dat die rechtspraak in het geval van het verplicht gestelde bedrijfstakpensioenfonds voor het notariaat niet geldt.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 30-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:7064

Zaaknummer: C/09/578129 / HA ZA 19-829

Rechters: M.C. van Ritsema van Eck-van Drempt, J.L.M. Luiten en M. Warmerdam

Wetsartikelen: 56 VWE, 113a Wna en 59 Pensioenwet

RECHTSPRAAK

Vrouw heeft recht op verdeling pensioen man maar moet dat verrekenen met eigen te verdelen pensioen

Geschil over de verdeling van pensioen tussen ex-echtgenoten. De rechtbank oordeelt dat eiseres met terugwerkende kracht aanspraak kan maken op een gedeelte van de door gedaagde opgebouwde pensioenrechten, waarbij geen sprake is van rechtsverwerking. Gedaagde heeft de hoogte van het door eiseres gevorderde bedrag van € 26.058,07 aan pensioenaanspraken tot en met juni 2020 niet betwist, zodat van de juistheid daarvan wordt uitgegaan. Gedaagde zal dan ook worden veroordeeld tot betaling van dat bedrag aan eiseres. Gedaagde zal voorts worden veroordeeld tot betaling van een bedrag van € 243,53 per maand vanaf de maand juli 2020. Daarop strekken in mindering de bedragen die gedaagde vanaf 1 juli 2020 reeds aan eiseres heeft voldaan. Gedaagde heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het gedeelte van de pensioenuitkering van eiseres waarop gedaagde recht heeft, dient te worden verrekend met hetgeen zij van gedaagde ontvangt.

Bij tussenvonnis van 20 januari 2021 is eiseres in de gelegenheid gesteld om bij akte de brieven van het ABP uit 2009 en 2013 over te leggen, alsmede de nieuwe berekening van haar pensioenrechten c.q. het partnerpensioen. Gedaagde is in de gelegenheid gesteld om bij antwoordakte zich uit te laten over deze stukken en over hetgeen in r.o. 9 en r.o. 10 van dat vonnis ten aanzien van hem is overwogen. Eiseres heeft vervolgens bij akte stukken overgelegd. Het gaat om brieven van het ABP van 25 november 2009 en 2 december 2013 en een brief van de Stichting Pensioenfonds Openbare Bibliotheken van 29 januari 2021. Niet is komen vast te staan dat eiseres al in 2009 of 2013 op de hoogte is geraakt van haar pensioenaanspraken. Er kan geen sprake van zijn dat zij gedaagde de mogelijkheid heeft ontnomen om bij zijn uitgaven rekening te houden met de aanspraak van eiseres. Van

onredelijke benadeling c.q. bezwaring bij betaling van het volledige bedrag aan achterstand vanaf 2011, is dan ook geen sprake. De stelling van gedaagde dat hij niet beschikt over de middelen om de achterstand vanaf 2011 te voldoen, althans dat hij de bedragen volledig heeft opgebruikt, kan dit niet anders maken. De rechtbank oordeelt dat eiseres aanspraak kan maken op een gedeelte van de door gedaagde opgebouwde pensioenrechten, waarbij geen sprake is van rechtsverwerking. De gevraagde verklaring voor recht zal worden gegeven en gedaagde zal worden gelast zijn onvoorwaardelijke medewerking te verlenen aan de scheiding en verdeling van de door hem voor en tijdens het huwelijk met eiseres opgebouwde pensioenrechten. Eiseres heeft terecht met terugwerkende kracht aanspraak gemaakt op (een gedeelte van) het pensioen van gedaagde. Gedaagde heeft de hoogte van het door eiseres gevorderde bedrag van € 26.058,07 aan pensioenaanspraken tot en met juni 2020 niet betwist, zodat van de juistheid daarvan wordt uitgegaan. Gedaagde zal dan ook worden veroordeeld tot betaling van dat bedrag aan eiseres. Gedaagde zal voorts worden veroordeeld tot betaling van een bedrag van € 243,53 per maand vanaf de maand juli 2020, althans de door de pensioenverzekeraar(s) vastgestelde maandelijkse termijnen van het aan eiseres toekomende gedeelte van het pensioen van gedaagde, te vermeerderen met de wettelijke rente daarover vanaf 14 dagen na de eerste dag van iedere maand waarop de maandelijkse termijnen verschuldigd waren. Daarop strekken in mindering de bedragen die gedaagde vanaf 1 juli 2020 reeds aan eiseres heeft voldaan. Gedaagde heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het gedeelte van de pensioenuitkering van eiseres waarop gedaagde recht heeft, dient te worden verrekend met hetgeen zij van gedaagde ontvangt. Blijkens de door eiseres bij akte overgelegde brief van de Stichting Pensioenfonds Openbare Bibliotheken van 29 januari 2021, gaat het om een bedrag van thans € 132,40 per jaar. Eiseres dient het gedeelte dat zij aan gedaagde verschuldigd is, eveneens met terugwerkende kracht vanaf het moment dat zij de pensioenuitkering ontvangt aan gedaagde te betalen, althans te verrekenen met hetgeen gedaagde aan haar verschuldigd is. Nu de rechtbank niet beschikt over de benodigde informatie voor een berekening op dit punt, wordt volstaan met voorgaande overweging. Tegen de vordering dat gedaagde zijn pensioenverzekeraar opdracht dient te geven het aan eiseres toekomende gedeelte van zijn pensioenrechten rechtstreeks op een op haar naam staande bankrekening over te maken, is geen verweer gevoerd, zodat deze zal worden toegewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 30-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2021:6242

Zaaknummer: 600449 HA ZA 20-682

Rechters: R.R. Roukema

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Aansluitnummer bepalend: premieafdracht eenmanszaak in plaats van bv

Werkgever (eenmanszaak) valt onder werkingssfeer bouwnijverheid. Niet in geschil is dat werkgever premieplichtig is voor werknemers aan pensioenfondsen en sociale fondsen. Werkgever meent dat de werknemers in dienst zijn van een bv. De rechtbank constateert dat loongegevens zijn aangeleverd onder het aansluitnummer van de eenmanszaak van gedaagde in plaats van zijn bv. De pensioenfondsen mogen van de door gedaagde aangeleverde gegevens uitgaan, zodat gedaagde de nota's moet betalen.

Gedaagde is met zijn eenmanszaak werkzaam in de bouwnijverheid. Werknemers in de bouwnijverheid zijn op grond van het bepaalde in de Wet verplichte deelneming bedrijfstakpensioenfondsen 2000 verplicht deel te nemen aan het Pensioenfonds. Dit betekent dat gedaagde voor de werknemers in zijn eenmanszaak premies moet afdragen aan het Pensioenfonds en de sociale fondsen op grond van algemeen verbindend verklaarde cao's. Gedaagde heeft niet alle premies betaald. Niet in geschil is dat gedaagde voor de werknemers die bij zijn eenmanszaak in dienst zijn aan de Stichtingen pensioenpremie moet betalen. De facturen waarvan de Stichtingen in deze procedure betaling hebben gevorderd zien volgens de Stichtingen op de premienota's voor werknemers in dienst bij de eenmanszaak vanaf de maand augustus 2019 tot en met de maand september 2020. Gedaagde heeft zich op het standpunt gesteld dat er vanaf augustus 2019 geen werknemers meer in dienst zijn van de eenmanszaak, zodat de premienota's niet correct zijn. Deze hadden aan de besloten vennootschap van gedaagde verzonden moeten worden, omdat de werknemers vanaf augustus 2019 bij dat bedrijf in dienst zijn. De Stichtingen hebben vervolgens toegelicht dat de eenmanszaak is ingeschreven onder het aansluitnummer [aansluitnummer 1] dat is gekoppeld aan het KvK-nummer van de eenmanszaak, zijnde [Kvk-nummer]. De boekhouder van gedaagde heeft aan de Stichtingen maandelijks loongegevens doorgegeven onder het aansluitnummer van de eenmanszaak, zodat de Stichtingen van mening zijn dat de

premienota's correct zijn. Gedaagde heeft volgens de Stichtingen nooit de besloten vennootschap bij hen ingeschreven of een verzoek tot wijziging van de rechtsvorm gedaan. Het ligt volgens de Stichtingen op de weg van gedaagde om de juiste loongegevens aan te leveren. Nu gedaagde dat niet heeft gedaan, zijn de Stichtingen van mening dat de vordering kan worden toegewezen. De kantonrechter is met de Stichtingen van oordeel dat het op de weg van gedaagde ligt om de juiste gegevens bij de Stichtingen aan te leveren, zodat op basis daarvan de pensioenpremies van de werknemers berekend kunnen worden. Gedaagde is er niet in is geslaagd om zijn stelling te onderbouwen dat het aansluitnummer van de besloten vennootschap is. Het had dus op de weg van gedaagde of zijn boekhouder gelegen om rond augustus 2019 een nieuw aansluitnummer te vragen voor de besloten vennootschap en de loongegevens onder dat nieuwe aansluitnummer aan te leveren of om aan de administrateur van de Stichtingen door te geven dat de rechtsvorm van de eenmanszaak gewijzigd was in een besloten vennootschap. Gesteld nog gebleken is echter dat gedaagde dat gedaan heeft. Het gevolg hiervan is dat de besloten vennootschap bij de Stichtingen niet is ingeschreven, zodat de Stichtingen terecht de loongegevens hebben gekoppeld aan het bedrijf dat hoort bij [aansluitnummer 1], dus aan de eenmanszaak.

De vordering van de Stichtingen is gelet op wat hiervoor is overwogen toewijsbaar. Gedaagde heeft de hoogte van de vordering van de Stichtingen verder ook niet bestreden, zodat deze in zijn geheel toewijsbaar is. De Stichtingen hebben tevens gevorderd gedaagde te veroordelen in de wettelijke rente over € 3.611,93. Dit bedrag bevat echter niet alleen de openstaande premiefacturen, maar ook de buitengerechtelijke incassokosten en reeds verschenen rente. Omdat gesteld noch gebleken is dat de Stichtingen de buitengerechtelijke incassokosten reeds betaald hebben aan hun incassogemachtigde, wordt de rente over de buitengerechtelijke incassokosten afgewezen. Ook wordt de rente over de reeds verschenen rente afgewezen, omdat niet duidelijk is welk gedeelte van het bedrag aan rente langer dan één jaar verschuldigd is. De rente wordt derhalve toegewezen over het nog openstaande bedrag aan premiefacturen, zijnde € 2.294,44. Ten overvloede merkt de kantonrechter ten behoeve van gedaagde nog het volgende op. Volgens gedaagde zijn de werknemers waarvan de Stichtingen premiebetalingen vorderen in deze procedure in dienst van de besloten vennootschap. Het is niet zo dat de Stichtingen dit niet geloven, maar de Stichtingen zijn van mening dat gedaagde dit op de juiste wijze moet doorgeven, zodat de Stichtingen de premienota's kunnen crediteren en nieuwe premienota's ten behoeve van de besloten vennootschap kunnen maken. Zolang gedaagde dit niet doet, mogen de Stichtingen ervan uitgaan dat de door gedaagde doorgegeven loongegevens op het [aansluitnummer 1] van de eenmanszaak zijn. De kantonrechter geeft gedaagde daarom mee om nog een keer in overleg te treden met de Stichtingen en te bekijken hoe hij de gegevens op de juiste manier kan aanleveren. Het lijkt erop dat de boekhouder van gedaagde in haar eigen administratie de rechtsvorm van gedaagde

wel heeft gewijzigd, maar dit niet of niet op de juiste wijze aan de Stichtingen heeft doorgegeven. Het ligt op de weg van gedaagde om actie te ondernemen en de kantonrechter adviseert hem om dit spoedig te doen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 01-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2021:6388

Zaaknummer: 8889181 \ CV EXPL 20-5736

Rechters: G.A.F.M. Wouters

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Streefregeling: werkgever wel verplicht tot premieafdracht, niet tot affinanciering hoogte beoogde uitkering

Kern van het geschil betreft de vraag hoe de streefregeling van een voormalig advocate van DLA moet worden uitgelegd. De rechtbank legt de pensioenbrief mede aan de hand van de offerte zo uit dat voor de berekening van het (ter uitvoering van de pensioentoezegging) te verzekeren kapitaal een rekenrente van 6% is overeengekomen. Uit het feit dat sprake is van een beoogd pensioen valt reeds af te leiden dat sprake is van onzekerheid of het pensioenresultaat uiteindelijk gelijk zou zijn aan een eindlooppensioen. In de pensioentoezegging is voldoende tot uitdrukking gebracht dat sprake was van een voorbehoud met betrekking tot de hoogte van de pensioenuitkeringen en dat het risico op een tegenvallend resultaat in dat verband voor rekening komt van de voormalige advocate. Zij heeft onvoldoende over het voetlicht weten te brengen dat de circulaire van de PVK tot een wijziging van de tussen partijen gemaakte afspraken had moeten leiden. Uit de brief van de PVK volgt dat het doelvermogen op een hogere rente dan de actuele marktrente mag worden gebaseerd onder de voorwaarde dat deze rente onderdeel uitmaakt van een schriftelijke toezegging en deze rente gelet op de lange termijn ervaringscijfers prudent is. Tussen partijen is niet in geschil dat DLA de premiebetaling per 1 januari 2014 aan Nationale Nederlanden ten onrechte heeft gestaakt. Daarom is de vordering ter zake toewijsbaar. Eiseres heeft verder gesteld dat DLA bij de berekening van het pensioen uit is gegaan van onjuiste uitgangspunten. Daarop mag DLA bij akte reageren.

Eiseres is op 1 januari 1992 als advocaat in dienst getreden van (de rechtsvoorganger van) DLA. Bij aanvraagformulier van 26 september 1995 is een pensioenverzekering aangevraagd bij Delta Lloyd. In het aanvraagformulier staat vermeld dat het een zogenoemde c-polis als bedoeld in artikel 2 lid 4 sub c van de (toen geldende) Pensioen- en spaarfondsenwet betreft. Verder staan daarin eiseres als verzekeringnemer/verzekerde en DLA als werkgever vermeld, en voorts dat dekking moet worden verleend volgens de offerte van 16 augustus 1995. Het aanvraagformulier is door eiseres en DLA ondertekend. Op 29 januari 1996 heeft Delta Lloyd een nieuwe offerte aan eiseres uitgebracht. In deze offerte staat als verzekerd kapitaal bij in leven zijn van de verzekerde op de pensioendatum een bedrag vermeld van f 322.551 en dat bij het vaststellen daarvan rekening is gehouden met een rekenrente van 6%. Op 28 januari 2003 ontving Nationale Nederlanden het formulier waarmee eiseres en haar ex-partner melding hebben gedaan van hun echtscheiding per 28 juni 2002. In een door eiseres op 28 mei 2004 en door DLA op 4 januari 2005 ondertekende pensioenbrief (hierna: de pensioenbrief of pensioentoezegging) staat onder meer vermeld dat in de pensioenbrief de pensioenregeling is vastgelegd, zoals deze geldt vanaf 1 januari 1992. Per 1 januari 2014 heeft DLA de premiebetaling van de polis bij Delta Lloyd gestopt en eiseres per 1 januari 2015 aangemeld voor de collectieve standaardpensioenregeling voor advocaat-medewerkers bij Brand New Day. Bij brief van 20 mei 2019 heeft eiseres DLA onder meer verzocht om ervoor zorg te dragen dat het bij Nationale-Nederlanden verzekerde kapitaal toereikend is om de opgebouwde pensioenaanspraken daadwerkelijk te kunnen verzekeren tegen de actuele tarieven die Nationale-Nederlanden hanteert voor het verzekeren van direct ingaand levenslang ouderdoms- en partnerpensioen. Bij brief van 7 juni 2019 heeft DLA eiseres meegedeeld dat (kort gezegd) zij zich op het standpunt stelt dat sprake is van een streefregeling/kapitaal-overeenkomst en dat zij daarom het verzoek tot bijbetaling aan de actuele rente niet zal inwilligen. Voorts heeft DLA eiseres in die brief geïnformeerd dat zij bereid is de pensioenpolis in de oorspronkelijke vorm te herstellen en de deelname aan de regeling bij Brand New Day met terugwerkende kracht ongedaan te maken met inachtneming van de gewijzigde fiscale wetgeving. Eiseres vordert samengevat nakoming van de door DLA met eiseres gesloten pensioenovereenkomst door de pensioenverzekering van eiseres in kracht te herstellen door middel van betaling aan Nationale-Nederlanden van de (op basis van het actuele salaris, de actuele marktrente en de actuele tarieven van verzekeraar te berekenen) achterstallige pensioenpremies.

Kern van het geschil betreft de vraag waartoe de pensioentoezegging van DLA aan eiseres verplicht. Het houdt partijen in dat kader verdeeld of voor de berekening van het (ter uitvoering van de pensioentoezegging) te verzekeren kapitaal een rekenrente van 6% is overeengekomen. Er moet worden uitgelegd welke pensioenaanspraken eiseres in de pensioentoezegging zijn toegekend. Voor de uitleg van de gemaakte pensioenafspraken tussen

partijen is niet alleen de pensioenbrief maatgevend. Ook (de offerte voor) de kapitaalverzekering die ter dekking van het toegezegde ouderdomspensioen is afgesloten dient daarbij te worden betrokken, aangezien daarnaar in de pensioenbrief met zoveel woorden wordt verwezen. In de pensioenbrief staat vermeld dat het beoogde ouderdomspensioen per dienstjaar 1,75% van de laatst vastgestelde pensioengrondslag (eindloon) bedraagt. Uit het feit dat sprake is van een beoogd pensioen valt reeds af te leiden dat sprake is van onzekerheid of het pensioenresultaat uiteindelijk gelijk zou zijn aan een eindloompensioen. De uitvoering van de pensioentoezegging is vorm gegeven via een kapitaalverzekering waarbij er voor de vaststelling van de hoogte van het te verzekeren kapitaal naar wordt gestreefd om met het verzekerde kapitaal in de toekomst (onder meer) het beoogde ouderdomspensioen te kunnen aankopen. In de offerte van 16 augustus 1995 staat vermeld dat bij de vaststelling van het verzekerde kapitaal en de begroting van het beoogd ouderdomspensioen rekening is gehouden met een rekenrente van 6%. Eiseres heeft op basis van deze offerte de kapitaalverzekering aangevraagd, zodat – anders dan zij heeft aangevoerd – niet valt in te zien dat zij niet op de hoogte is geweest van het feit dat bij het vaststellen van het doelkapitaal voor het aan te kopen pensioen werd gerekend met een vaste rekenrente. Steun voor het standpunt van DLA dat een rekenrente van 6% is overeengekomen is tevens te vinden in de brief van Nationale Nederlanden aan eiseres van 13 februari 2003 waarin dat met zoveel woorden staat vermeld. De hoogte van het uiteindelijk aan te kopen ouderdomspensioen zal volgens de pensioentoezegging worden bepaald op de pensioendatum aan de hand van het dan tot uitkering komende kapitaal uit de kapitaalverzekering. Dat kapitaal zal worden aangewend als koopsom voor het pensioen (onder meer) aan de hand van de gemiddelde levensverwachting en de marktrente op het moment van omzetting van het pensioenkapitaal in het levenslang ouderdomspensioen. In de pensioentoezegging staat in dit verband uitdrukkelijk vermeld dat als het verzekerde kapitaal op de pensioendatum lager is dan nodig om – volgens de dan bij verzekeraars geldende lijfrentetarieven – het toegezegde beoogde pensioen aan te kopen, het lagere pensioen wordt aangekocht en in de plaats zal treden van het toegezegde pensioen. De lijfrentetarieven zijn onder meer gebaseerd op de actuele rekenrente. In de pensioentoezegging (op zich zelf en in samenhang met de offerte van 16 augustus 1995 bezien) is dan ook voldoende tot uitdrukking gebracht dat sprake was van een voorbehoud met betrekking tot de hoogte van de pensioenuitkeringen en dat het risico op een tegenvallend resultaat in dat verband voor rekening komt van eiseres. Het standpunt van eiseres dat er in feite op neer komt dat DLA haar pensioenuitkeringen van een bepaalde hoogte heeft toegezegd en daarom verplicht zou zijn om de polis aan te passen op basis van actuele rentetarieven, vindt dan ook geen steun in pensioenbrief en de offerte van 16 augustus 1995. Dat in de pensioentoezegging is bepaald dat bij het einde van het dienstverband voor de pensioenleeftijd een tijdevenredige aanspraak op

het pensioen bestaat, maakt het voorgaande niet anders. Niet in geschil is dat salarisverhogingen van eiseres leiden tot verhoging van het verzekerd kapitaal en dat in zoverre een affinancieringsverplichting rust op DLA. Een dergelijke affinancieringsverplichting betekent echter nog niet dat op DLA een verdergaande verplichting rust dan voortvloeit uit de pensioentoezegging, in het bijzonder niet dat zij een resultaat op basis van eindloon heeft gegarandeerd. Daargelaten of de circulaire van de PVK in dit geval de daaraan door eiseres toegedichte betekenis heeft, geldt dat deze zich richt tot verzekeraars en DLA onweersproken heeft gesteld dat Delta Lloyd bij haar nooit heeft aangedrongen op aanpassing van de verzekeringspolis. In het licht daarvan heeft eiseres onvoldoende over het voetlicht weten te brengen dat de circulaire van de PVK tot een wijziging van de tussen partijen gemaakte afspraken had moeten leiden. Daarbij komt dat uit de brief van de PVK volgt dat het doelvermogen op een hogere rente dan de actuele markrente mag worden gebaseerd onder de voorwaarde dat deze rente onderdeel uitmaakt van een schriftelijke toezegging en deze rente gelet op de lange termijn ervaringscijfers prudent is. In dit geval is de hogere rekenrente naar het oordeel van de kantonrechter genoegzaam schriftelijk vastgelegd in de aan eiseres door Delta Lloyd uitgebrachte offerte van 16 augustus 1995 die heeft geleid tot de kapitaalverzekering waarnaar in de pensioenbrief wordt verwezen. Het enkele feit dat rekenrente op enig moment als gevolg van marktontwikkelingen als te hoog moest worden aangemerkt – waarvan eiseres zich overigens vanaf 2009 bewust was – maakt nog niet dat DLA gehouden was tot aanpassing van de kapitaalverzekering op basis van actuele rentetarieven. Dat laat onverlet dat DLA gehouden is de bestaande pensioentoezegging gestand te doen en de premie voor de kapitaalverzekering die gesloten is ter afdekking van het pensioen te voldoen. Tussen partijen is niet in geschil dat DLA deze premiebetaling per 1 januari 2014 aan Nationale Nederlanden ten onrechte heeft gestaakt. Reeds daarom is de vordering terzake toewijsbaar. Eiseres heeft in dat verband aangevoerd dat DLA het verzekerde bedrag ten opzichte van 2010 heeft verlaagd en dat DLA onjuiste uitgangspunten heeft gehanteerd bij het berekenen van het te verzekeren ouderdomspensioen (en nabestaandenpensioen). Omdat DLA op deze punten nog niet heeft kunnen reageren, is het debat hierover naar het oordeel van de kantonrechter nog niet voltooid. De zaak zal daarom naar de rol worden verwezen, zodat DLA in de gelegenheid wordt gesteld om (uitsluitend) op deze punten te reageren. Alleen indien en voor zover DLA bij die akte producties in het geding brengt, zal eiseres in de gelegenheid worden gesteld om (uitsluitend op die producties) te reageren.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 06-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2021:3266

Zaaknummer: 8538208

Rechters: B. Brokkaar

Wetsartikelen: 23 Pensioenwet

RECHTSPRAAK

Vrouw gehouden om pensioenkapitaal af te storten

Geschil over verevening na scheiding. In 2012 heeft de rechtbank de vrouw veroordeeld om benodigd kapitaal voor nakoming pensioen- en stamrechten af te storten in bedrijf. In 2020 sommeert de man de vrouw om alsnog aan het vonnis te voldoen. Hij vordert primair betaling van het kapitaal per 1 mei 2021 van € 355.274 en subsidiair betaling van het kapitaal per 1 november 2011 van € 164.095. De rechtbank oordeelt dat de afstemmingsregel meebrengt dat hij in beginsel zijn vonnis afstemt op het oordeel van de bodemrechter. Hij wijst het subsidiair gevorderde toe.

De man en de vrouw zijn op [datum 1997] in algehele gemeenschap van goederen gehuwd. Door inschrijving in de registers van de burgerlijke stand op 24 november 2009 van de echtscheidingsbeschikking van 28 oktober 2009 is het huwelijk ontbonden. Over de pensioenverevening dan wel verdeling hebben de man en de vrouw geprocedeerd. In eindvonnis van de rechtbank van 29 februari 2012 is de vrouw veroordeeld om binnen twee weken na betekening van het vonnis het kapitaal, dat nodig is voor de nakoming van de aanspraken van de man op de door partijen tijdens het huwelijk opgebouwde pensioen- en stamrechten, welk kapitaal per 1 november 2011 een bedrag van € 125.003 aan pensioenrechten en een bedrag van € 39.092 aan stamrechten bedraagt, af te storten in [naam bedrijf], een en ander te vermeerderen met de wettelijke rente over deze bedragen vanaf 1 november 2011 tot de dag van voldoening. Tegen het vonnis is geen hoger beroep ingesteld en daarmee is het in kracht van gewijsde gegaan. De man heeft de vrouw bij brief van 13 mei 2020 gesommeerd om alsnog binnen vijf dagen aan het vonnis te voldoen en het kapitaal af te storten in [naam bedrijf]. De vrouw heeft bij brief van 18 juni 2020 de man gesommeerd om de vordering van € 354.891,86, zijnde een rekening-courant schuld die uit de jaarstukken volgt, te voldoen. De vrouw is bij brief van 20 april 2021 wederom door de man gesommeerd te voldoen aan het vonnis door afstorting van het kapitaal. Verder is betwist dat de vrouw een vordering op hem heeft. De man vordert uitvoering van het vonnis van 2012. Hij vordert primair betaling

van kapitaal per 1 mei 2021 van € 355.274 en subsidiair kapitaal per 1 november 2011 van € 164.095. De rechtbank oordeelt dat de vrouw in het vonnis is veroordeeld tot afstorting van kapitaal in [naam bedrijf] tot een bedrag van € 125.003 aan pensioenrechten en een bedrag van € 39.092 aan stamrechten, te vermeerderen met de wettelijke rente. Tegen dit vonnis is geen hoger beroep ingesteld zodat het in kracht van gewijsde is gegaan en het gezag van gewijsde heeft tussen partijen. Nu nog geen twintig jaren zijn verstreken is de bevoegdheid tot tenuitvoerlegging van het vonnis nog niet verjaard (art. 3:324 lid 1 BW). Op grond van vaste jurisprudentie dient de rechter in kort geding de zogenoemde afstemmingsregel toe te passen. De voorzieningenrechter, die over een vordering beslist nadat de bodemrechter al een vonnis in de hoofdzaak heeft gewezen, moet in beginsel zijn vonnis afstemmen op het oordeel van die bodemrechter. Onder omstandigheden kan er plaats zijn voor het aanvaarden van een uitzondering op dit uitgangspunt. Dit kan het geval zijn indien het vonnis van de bodemrechter klaarblijkelijk op een misslag berust en de zaak dermate spoedeisend is dat de beslissing op een tegen dat vonnis aangewend rechtsmiddel niet kan worden afgewacht. Ook kan zich een uitzondering op de afstemmingsregel voordoen indien sprake is van een zodanige wijziging van omstandigheden dat moet worden aangenomen dat de bodemrechter, ingeval hij daarvan op de hoogte zou zijn geweest, tot een andere beslissing zou zijn gekomen. In de bodemprocedure is het verweer van de vrouw beoordeeld dat afstorting niet mogelijk is omdat de liquide middelen ontbreken, en de vrouw feitelijk leeg is omdat de man zaken heeft onttrokken. De vrouw heeft toen de mogelijkheid gekregen om gegevens in geding te brengen ter onderbouwing van haar stelling dat afstorting van enig substantieel bedrag door de vrouw de continuïteit van haar onderneming in gevaar zal brengen. De door haar ingebrachte verklaring van de accountant gaf volgens de bodemrechter geen inzage in de omvang en samenstelling van de activa en passiva en de (on)mogelijkheid van het verkrijgen van middelen ten behoeve van afstorting. Geoordeeld is dat zij haar stelling onvoldoende had onderbouwd. Verder is in de bodemprocedure aan de orde geweest dat in het proces-verbaal van 8 december 2009 een verdeling is afgesproken over onder meer de vrachtwagen, de personenauto en de paarden en dat daarnaast is opgenomen dat de pensioen- en stamrechten tussen partijen verevend dan wel verdeeld worden. Volgens de bodemrechter ligt hierin besloten dat de toedeling van onder meer de vrachtwagen door partijen aan de man niet als het opnemen of verdelen van de met pensioen- en stamrechten gemoeide gelden kan worden beschouwd. De vrouw heeft niet aangevoerd dat het vonnis berust op een kennelijke misslag dan wel dat er sprake is van zodanige wijziging van omstandigheden dat moet worden aangenomen dat de bodemrechter, ingeval hij daarvan op de hoogte zou zijn geweest, tot een andere beslissing zou zijn gekomen. Dat leidt ertoe dat de vordering in beginsel kan worden toegewezen.

De eis in reconventie komt niet voor toewijzing in aanmerking. De bodemrechter heeft

immers het verweer van de vrouw dat de man zaken heeft onttrokken die behoorden tot haar en de vennootschap daardoor feitelijk leeg is achtergebleven afgewezen, omdat partijen in de vaststellingsovereenkomst afspraken hebben gemaakt over de verdeling en toedeling van de vrachtwagen, personenauto en de paarden. Uit het voorgaande vloeit voort dat de vordering in conventie voor toewijzing in aanmerking komt met dien verstande dat het subsidiair gevorderde zal worden toegewezen. Daartoe overweegt de voorzieningenrechter als volgt.

De vrouw heeft haar aanvankelijke beroep op verjaring van de vordering tot het tenuitvoerleggen van het vonnis niet gehandhaafd. De man heeft echter erkend dat zijn vordering voor wat betreft de extra rente en kosten is verjaard, gelet op de termijn van vijf jaar zoals bepaald in artikel 3:324 lid 3 BW. Nu het geschil in de kern handelt tussen twee echtgenoten die dienen te handelen naar de maatstaven van redelijkheid en billijkheid, acht de voorzieningenrechter, mede gelet op het feit dat de man acht jaar lang niets heeft ondernomen om het vonnis ten uitvoer te leggen, het in strijd met die maatstaven om de vordering naar de stand van 2020 toe te wijzen. Daarbij is ook van belang dat de gedachte achter de uitzondering op de verjaringstermijn van 20 jaar uit lid 3 van artikel 3:324 BW is gelegen in het gevaar dat voor de schuldenaar dreigt bij niet betaling dat deze bedragen tot onredelijke hoogte zullen oplopen, zoals thans het geval is. De wettelijke rente zal daarom worden toegewezen vanaf 19 mei 2020 (vijf dagen na sommatie op 13 mei 2020). Het beroep van de vrouw op verrekening wordt gepasseerd nu een vordering van haar op de man onvoldoende aannemelijk is geworden en bovendien niet aan het vereiste van wederkerigheid wordt voldaan. Het vermogen van de vrouw en het vermogen van [naam bedrijf] zijn immers gescheiden.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2021:3670

Zaaknummer: C/05/388448 / KZ ZA 21-84

Rechters: S.A.M. Vrendenburg-Elsbeek

Wetsartikelen: 3:324 BW